

Nedskrevet af M.C.
Forord, notater og kommentarer af
C. W. Leadbeater

LYS PÅ VEJEN

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

LYS PÅ VEJEN & KARMA

Nedskrevet af M.C.

*Forord, notater og kommentarer af
C. W. Leadbeater*

Original titel: *Light on The Path*

Genoversat og redigeret af Ebba Larsen,
Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang

INDHOLD

- LYS PÅ VEJEN - Forord s. 4
- LYS PÅ VEJEN - Første del s. 7
- LYS PÅ VEJEN - Anden del s. 13
- LYS PÅ VEJEN - Karma s. 17
- LYS PÅ VEJEN - KOMMENTARER I s. 20
- LYS PÅ VEJEN - KOMMENTARER II s. 26
- LYS PÅ VEJEN - KOMMENTARER III s. 32
- LYS PÅ VEJEN - KOMMENTARER IV s. 35
- LYS PÅ VEJEN - KOMMENTARER V s. 39

FORORD

Den første udgave af bogen blev omtalt på titelbladet som en *"afhandling til alle, der ikke har kendskab til Østens visdom, men som ønsker at lære om den"*.

Bogen indledes med sætningen: *"Reglerne er beregnet til alle seriøse disciple"*. Sætningen indeholder uden tvivl den helt rigtige pointe, og det vil bogens emner afsløre. I sine nuværende formuleringer blev den nedskrevet af M.C. efter mesteren Hilarions diktat.

M.C.¹ er en kvinde, der er kendt i esoteriske kredse. Hun arbejdede i længere tid sammen med H.P. Blavatsky i redaktionen af bladet *Lucifer* (Lysbringeren). Mesteren Hilarion modtog den selv fra en af sine egne lærere – den indviede visdomslærer, der kaldes Venetianeren. Han er dog kun forfatter til en del af bogen.

Bogen er oprindeligt skrevet på meget gamle palmeblade – så gamle, at menneskeheden allerede før den kristne periodes begyndelse havde glemt, både hvornår de blev skrevet, og hvem, der havde skrevet dem, og man mente, at de blev skrevet engang i forhistorisk tid.

Håndskriftet består af ti palmeblade, og der er kun skrevet tre linjer på hvert blad, fordi linjerne på et palmeblad går på langs af siden og ikke på tværs som i nutiden. Hver linje udgør en helhed, og der er en kort læresætning i et sprog, der er en arkæisk form for sanskrit.

Den venetianske mester oversatte den fra sanskrit til græsk til brug for sine elever i Alexandria. En af eleverne var mesteren Hilarion i sin inkarnation som Iamblichus.² Venetianeren oversatte ikke kun aforismerne – han tilføjede også nogle forklaringer, og de bør læses sammen med originalen. Når man f.eks. betragter de første aforismer, kan man se, at en af dem har et firtal, der er fremhævet, og det ligner en optakt til de efterfølgende sætninger, der er forklarende. Aforismerne skal derfor læses på følgende måde:

- *"Nedbryd ambition, men arbejd ligesom de, der er ambitiøse arbejdere."*
- *"Nedbryd begæret efter inkarnation, men hav samme respekt for livet, som de, der begærer det."*
- *"Nedbryd begær efter velstand, men føl dig lykkelig på samme måde, som de, der føler sig lykkelige."*

1 Mable Collins

2 Iamblichus (ca. 250-325 e.Kr.) er blandt de vigtigste af de såkaldte neoplatoniske filosoffer, kun overgået af Plotin.

Den venetianske mesters forklaringer og fortolkninger blev trykt med en stor og almindelig skrifttype, og derfor fik bogen sammen med de oprindelige læresætninger en bestemt form, dengang den første gang blev offentliggjort i 1885. Senere oversatte mesteren Hilarion den fra græsk til engelsk og dikterede den i dens nuværende form.

Kort efter trykningen af bogen tilføjede han en hel del af sine egne særdeles vigtige bemærkninger. Til det første oplag blev de trykt på løblade, så læserne selv kunne lægge dem ind i det trykte eksemplar. Bemærkningerne i den aktuelle udgave blev tilføjet på de steder, hvor de hører til. Artiklen om "*Karma*" stammer også fra den venetianske mester, men afsnittet var ikke med i bogens første oplag.

Lys på Vejen var den første af tre bøger, der fik en særlig plads i den teosofiske litteratur, og som var vejviser for de mennesker, der dengang vandrede "vejen". Den er nu givet videre til mennesker, der ønsker at vandre ad samme vej. Den afdøde T. Subba Row fortalte, at bogens regler kan fortolkes på flere niveauer, og derfor kan reglerne bruges som ledetråde af mennesker på forskellige udviklingsstadier.

For det første har bogen betydning for mennesker, der begynder at studere de esoteriske emner og bliver disciple på prøve. Men på et højere niveau og set i et andet lys kan den bruges af mennesker, der har passeret "porten" til den første af de store indvielser, og som nu befinder sig på den egentlige udviklingsvej. Desuden siges det, at reglerne har en endnu højere betydning og kan bruges mod slutningen af "vejen" som ledetråde for mennesker, som har opnået mesterskab³, og som stræber efter at opnå endnu højere fuldkommenhed. På den måde kan bogen føre de mennesker, der har evner til at forstå emnernes dybe esoteriske betydninger, længere frem på udviklingsvejen end nogen anden bog.

Efter *Lys på Vejen* fulgte H.P. Blavatskys bog *Stilhedens Stemme*, som hun selv har forfattet. *Stilhedens Stemme* består i virkeligheden af tre taler af den oplyste lærer Aryasangha (som nu er kendt som den tibetanske mester Djwhal Khul), og hans elev Alcyone, som senere nedskrev talerne efter hukommelsen. Bogen indeholder regler for mennesker, der befinder sig på vejen til at opnå det høje udviklingsniveau som Arhat⁴. Den er på mange måder skrevet ud fra en anden synsvinkel end mesteren Hilarions. En nysgerrig studerende vil sikkert synes, at det er interessant at studere ligheder og forskelle mellem de to bøger.

Den tredje "ledetråd" er bogen *Ved Mesterens Fødder*,⁵ der også blev nedskrevet af Alcyone. I *Ved Mesterens Fødder* videregiver Alcyone den undervisning, han fik af mesteren Koot Hoomi. Det var en undervisning, der havde til formål at forberede ham til den første af de store indvielser. *Ved Mesterens Fødder* er derfor mere begrænset, men den har den fordel, at den belyser vanskelige emner på en klar og let forståelig måde, fordi den lære, den formidler, er beregnet til en fysisk hjerne, der endnu er ret ung.

Det arkæiske håndskrift, der var grundlag for *Lys på Vejen* er også blevet oversat til egyptisk, og flere af den venetianske mesters forklaringer har mere relation til den egyptiske lære end til den indiske. Men egyptisk eller indisk inspireret, så findes der få bøger i den esoteriske litteratur, som giver et større udbytte, hvis den studeres dybtgående og omhyggeligt. Det følgende citat stammer fra *Ved Mesterens Fødder*:

3 Mesterskab svarer til 5. indvielse.

4 Arhat svarer til 4. indvielse.

5 *Ved Mesterens Fødder* kan frit downloades fra www.VisdomsNettet.dk

”Ordene om læren er ikke mine men den mesters, som underviste mig. Uden mesteren kunne jeg intet gøre, men med hans hjælp blev jeg i stand til at gå vejen. Hvis man ønsker at gå samme vej, kan mesterens ord, der hjalp mig, også blive en hjælp, hvis man følger dem. Det er ikke nok at sige, at man opfatter læren, som sand. Man skal efterleve mesterens undervisning for at nå målet. De sultne bliver ikke mætte af at se på maden. De må spise den for at blive mætte. På samme måde kan man ikke nøjes med at høre mesterens ord. Man må med største omhu koncentrere sig om hvert eneste ord og lille impuls. Hvis man går glip af ord eller impulser, er de tabt, for mesteren gentager ikke sine ord.”

Da formålet med bøgerne er at fremskynde de menneskers udvikling, som er på ”vejen”, indeholder de idealer, som mennesker som regel ikke er parat til at anerkende. Det er først, når mennesket ”lever læren”, at det forstår den. Hvis mennesket ikke praktiserer læren, vil den fortsat være en lukket bog, og den vil være værdiløs. Ethvert ærligt forsøg på at leve læren, vil hurtigt kaste lys over den. Kun på den måde er det muligt at forstå og vurdere bogen som en sjælden perle.

C.W. Leadbeater

LYS PÅ VEJEN

Første del

Reglerne er skrevet til alle disciple!

Øjnene kan ikke "se", før de er holder op med at græde tårer. Ørerne kan ikke "høre", før de mister deres sensitivitet. Stemmen kan ikke tale i mesterens nærvær, før den mister evnen til at søre. Sjælen kan ikke opholde sig i mesterens nærvær, før dens fødder er blevet rensset i hjerteblood.

1. Nedbryd ambitioner.

Ambitioner er det første store problem, der frister det menneske, som føler sig hævet over sine medmennesker. Ambitioner rummer en primitiv form for stræben efter belønning. De påvirker konstant selv intelligente og magtfulde mennesker, så de svinger deres højere potentialer. Men ambitioner er samtidig en nødvendig lektie for ambitiøse mennesker. Følgerne af ambition er ødelæggende, og kan sammenlignes med død og fremmedgørelse, for når mennesket arbejder for sin personlighed i stedet for sjælen, medfører det skuffelser.

Men selv om den første regel kan virke let og enkel, så gå alligevel ikke let hen over den. De karaktersvagheder, som gennemsnitsmennesket gennemgår, medfører en subtil forvandling, og mennesket viser senere en ændret holdning, der er grundlag for at blive discipel. Det er let at sige "*jeg vil ikke være ambitiøs*", men det er ikke lige så let at sige, "*når mesteren ser ind i mit hjerte, så vil han se, at det er fuldkomment rent*". Kunstneren, der arbejder pga. kærlighed til sin opgave, går ofte mere sikkert på udviklingsvejen, end de esoterikere, der forestiller sig, at de ikke længere er interesseret i personligheden, selv om de i virkeligheden kun har udvidet grænserne for deres erfaringer og begær, og har overført interesserne til et større livsområde.

Det samme princip gælder for de to andre tilsyneladende enkle regler. Reflekter over dem, og lad dig ikke uden videre narre af dit eget hjerte. Her ved begyndelsen kan du nå at rette en fejl – retter du den ikke, vil den vokse og bære frugt, og så vil du opleve lidelser på grund af den.

2. Nedbryd begæret efter inkarnation.

3. Nedbryd begæret efter bekvemmeligheder.

4. Arbejd ligesom ambitiøse mennesker arbejder.

Hav samme respekt for livet, som de mennesker, der begærer det. Vær lige så tilfreds, som de mennesker, der jager efter lykke.

Søg i dit hjerte efter kilden til ondskab og nedbryd den. Ondskab findes både i den hengivne discipels hjerte, og i hjertet hos det menneske, der er offer for begær. Det er kun mennesker med en stærk vilje, der kan overvinde begæret. Svage mennesker må vente på, at begæret vokser, sætter frugt og til sidst dør. Begær er som en plante, der bliver større og større, og den blomstrer igen og igen i utallige inkarnationer.

Det menneske, der ønsker at træde ind på magtens vej, er nødt til at nedbryde tendenserne i sit hjerte, også selv om hjertet vil bløde, og hele livsgrundlaget vil bryde sammen. Det er en ildprøve, der skal gennemleves – den kommer måske allerede ved det første trin på den stige, der fører til "livets vej" – men måske kommer den ikke før ved det sidste trin. Men, kære discipel, husk at ildprøven skal klares. Sæt derfor alle din sjæls kræfter ind på at løse opgaven. Lev hverken i nutiden eller fremtiden, men i evigheden. Her kan de store ukrudtsplanter ikke blomstre, for de udslettes alene ved påvirkningen fra den evige tanke.

5. Nedbryd følelsen af at være isoleret fra helheden.

Tro ikke, at du kan isolere dig fra falske og uintelligente mennesker, for de er i virkeligheden dig selv. De er dig selv, men naturligvis ikke i samme grad som din mester, er dig selv. Men hvis du giver tanker om adskilthed, om falskhed eller dine forestillinger om et andet menneske lov til at vokse i din bevidsthed, skaber du en karma, der binder dig til både falskheden og mennesket, indtil du forstår, at du ikke er isoleret. Husk, at verdens bedrag og falskhed er dit bedrag og din falskhed, for du er en del af verden, og din karma er uløseligt forbundet og sammenvævet med verdens karma. Og inden du kan opnå at få dybere viden, skal du gennemgå alle områder – både de urene og de rene.

Husk derfor på, at det snavsede tøj, som du ikke har lyst til at gå med, måske var det, du bar i går, og det kan igen blive dit i morgen. Og hvis du nu vender ryggen til det med ubehag, når det bliver lagt om dine skuldre, vil det klistre sig endnu fastere til dig. Det selvretfærdige menneske reder en snavsset seng til sig selv. Være tilbageholdende, fordi det er rigtigt at være tilbageholdende – men ikke fordi du ønsker at holde dig selv ren.

6. Nedbryd alle ønsker om at vække opsig.

7. Nedbryd al stræben efter vækst.

8. Du vil komme til at leve alene og isoleret i en periode.

Du må indstille dig på, at du vil komme til at leve alene og isoleret i en periode, hvor intet, der er manifesteret, ingen, der tænker separatistisk, og ingen, der befinder sig uden for det evige, kan hjælpe dig. Lyt til dine følelser og fornemmelser og iagttag dem, for kun på den måde kan du begynde at studere viden om selverkendelse og sætte foden på stigens første trin. Stræb opad som blomsten, der ubevidst og ivrigt længes efter at åbne sin sjæl oppe i luften. På den samme måde skal du stræbe fremad for til sidst at åbne din sjæl for det evige. Men det skal være princippet om evigheden, der udvikler din styrke og skønhed, og ikke ønsket om vækst. I det ene tilfælde udvikler du renhed til fuldkommenhed, og i det andet hærdes du ved at opløse et stærkt begær efter personlig storhed.

9. Begær kun det, der er i dit indre.
10. Begær kun det, der er over dig.
11. Begær kun det, der er uopnåeligt.
12. Find verdens lys i dit indre.

Du skal forsøge at finde verdens lys i dit indre – for det er det eneste lys, der kan lyse op på vejen. Hvis du ikke er i stand til at finde det i dig selv, er det nytteløst at lede efter det andre steder. Det findes hinsides dig selv, og du kan først nå det, når du har mistet dig selv. Det er uopnåeligt, fordi det konstant trækker sig tilbage. Du vil træde ind i lyset, men du bliver aldrig i stand til at røre ved flammen.

13. Hav et brændende begær efter kraft.
14. Hav et inderligt ønske om fred.
15. Hav først og fremmest et begær efter egenskaber.
16. Men egenskaberne er udelukkende sjælsegenskaber.

Egenskaberne tilhører sjælen og kun sjælen – og egenskaberne tilhører derfor alle oplyste sjæle, og derfor tilhører de helheden, men først når alt er forenet. Søg den form for egenskaber, der kan opnås af den rene sjæl, så du kan samle rigdom til gavn for den forenede livsånd, der er dit eneste sande selv. Den fred, du skal ønske, er en hellig fred, som intet kan forstyrre, og som sjælene kan vokse i, ligesom lotusblomsten vokser i de stille laguner. Og den kraft, som disciplene skal ønske, er en kraft, som vil overskygge dem, men som andre ikke kan se.

17. Find din vej.

Disse tre ord forekommer måske for ubetydelige til at udgøre et selvstændigt punkt. Disciplen vil måske tænke, *”– kan man i det hele taget studere disse tanker, hvis man ikke søger vejen?”* Men vær ikke forhastet. Stands op og tænk over det et øjeblik. Er det en vej, du virkelig ønsker at gå, eller er dine visioner så høje, at du har vanskeligt ved at overskue dem – eller har det medført, at dit fremtidsperspektiv bliver uklart? Nu er du advaret! Du skal søge vejen, fordi du ønsker det, uden at tænke på de fødder, der skal gå på vejen.

Der findes en relation mellem denne regel og nr. 17 i bogens anden del. Når du efter tidsaldres kampe og sejre har vundet den sidste kamp og den sidste hemmelighed er åbenbaret, er du forberedt til en ny vej. Når den sidste hemmelighed forklares, åbner den nye vejs mysterium sig, for det er en vej, som fører væk fra al menneskelig erfaring, for den befinder sig hinsides al menneskelig fantasi. Ved hvert punkt er det nødvendigt at gøre et længere ophold og overveje informationen grundigt for at være sikker på, om valget af vejen faktisk er det dybeste ønske. Vejen og sandheden kommer først – derefter følger livet.

18. Søg vejen ved at gå ind i dig selv.

19. Søg vejen ved at handle modigt i dit ydre liv.

20. Søg mere end én vej for at finde den rigtige.

Til hvert temperament er der en vej, der er den bedste. Men du kan ikke finde vejen alene ved hengivenhed eller pga. en religiøs overbevisning. Vejen findes når du gør fremskridt via engageret og uselvsk tjenestearbejde og ved opmærksom iagttagelse af livet. Hvert enkelt område fører kun disciplen ét enkelt trin fremad. Alle trin er nødvendige for at skabe stigen. Efterhånden som mennesket overvinder sine laster, bygger det stigen trin for trin. Menneskets moral er absolut nødvendige trin – de kan ikke undværes. Men selv om de skaber en retfærdig atmosfære og en lykkelig fremtid, så er de nytteløse, hvis de står alene. Hele menneskets natur skal bruges klogt af den discipel, der ønsker at træde ind på vejen.

Mennesket er selv *“vejen, sandheden og livet”*. Men det kræver, at man fuldt og fast forstår sin individualitet, og at man ved hjælp af sine voksende åndelige vilje erkender, at man ikke er identisk med sin individualitet, og at de evner, der er udviklet ved hjælp af modstand og lidelse, ikke er skabt til eget brug, men at de har en hensigt. Efterhånden som intelligensen langsomt udvikles, får man kontakt med et bevidsthedsniveau, der er hinsides individualiteten.

Når mennesket ved, at dets komplekse og individuelle liv har eksisteret i meget lange tider, så ved det – men først når det når hertil – at det er på vejen. Søg vejen ved at kaste dig ud i de mystiske og gådefulde dybder i dit eget væsens indre natur. Søg vejen ved at prøve at få mange erfaringer, ved at bruge sanserne til at forstå individualitetens udvikling og meningen med og skønheden i uklarheden hos andre guddommelige skabninger, der stræber side om side med dig og skaber den kæmpende menneskehed, som du er en del af. Søg vejen ved at studere livslovene, naturlovene og de åndelige love. Og søg vejen ved at respektere din sjæl, som er en svagt lysende stjerne dybt i dit indre. Efterhånden som du iagttager og forstår sjælens impulser, vil dit lys stille og roligt vokse i styrke. Det er tegn på, at du har fundet begyndelsen af vejen. Når du engang når til vejens slutning, vil lyset pludseligt bestå af det evige lys.

Søg vejen ved at prøve at få mange erfaringer, men husk, at det ikke er en opfordring til at *“give efter for følelser, der frister dig til at lære dem at kende”*. Før du blev esoteriker, kunne du lade dig friste, men ikke efter. Når du har foretaget dit valg og er trådt ind på vejen, kan du ikke give efter for uintelligente impulser uden at ærgre dig. Du kan muligvis opleve dem uden at blive forskrækket, for på afstand kan du overveje, iagttage og teste dem og med tillid og tålmodighed vente på det øjeblik, hvor de ikke længere kan påvirke dig.

Fordøm ikke det menneske, der giver efter, men ræk hånden til din medpilgrim, der vandrer på fødder, der er blevet tunge af livets slam. Husk, kære discipel, at uanset hvor stor afgrunden er mellem det gode menneske og det mindre gode menneske, så er den endnu større mellem det gode menneske og det menneske, der har fået viden og indsigt, og som står på tærskelen til guddommelighed. Vær derfor agtpågivende, så du ikke bilder dig ind, at du er et menneske, der er hævet over masserne.

Når du har fundet vejens begyndelse, vil din sjæls stjerne udstråle sit lys, og ved det lys vil du være i stand til at se, hvor omfattende mørket er på det sted, hvor

sjælen lyser op. Dit sind, dit hjerte og din hjerne fungerer uklart og befinder sig i mørke, indtil den første store kamp er vundet. Bliv ikke forskrækket og bekymret ved synet, men hold din opmærksomhed fast på det spæde lys, for så vil det vokse i styrke. Lad det mørke, der endnu er i dit indre, hjælpe dig til at forstå hjælpeløsheden hos de mennesker, der endnu ikke har set lyset, og hvis sjæle befinder sig i det dybeste mørke. Kritiser dem ikke. Gå ikke væk fra dem, men forsøg i stedet at afhjælpe en lille del af verdens tyngende karma. Giv hjælp til de få stærke hænder, der prøver at forhindre mørkets magter fra at opnå fuldstændig sejr. Så vil du få mulighed for at træde ind i et positivt fællesskab, der ganske vist medfører vanskeligt og hårdt arbejde og store lidelser, men også en stor og konstant voksende glæde.

21. Vent at se, hvordan blomsten udfolder sig i den stilhed, der følger efter stormen, men ikke før.

Blomsten skal vokse og skyde i vejret. Den skal danne grene, blade og sætte knopper, mens stormen raser, og kampen er i gang. Men ikke før hele menneskets personlighed er opløst og forsvundet – ikke før den guddommelige gnist, der har skabt personligheden, betragter den som en genstand til seriøse eksperimenter og erfaringer – ikke før hele dens natur har givet efter og underkastet sig sit højere selv, kan blomsten udfolde sig. Derefter er der stilhed – ligesom i de tropiske lande efter voldsomt regn – hvor naturen arbejder så hurtigt, at man kan se det, mens det sker. Sådan en stilhed vil der komme til den plagede ånd. Og i den dybe stilhed, vil disciplen opleve den mystiske begivenhed, der viser, at vejen er fundet.

Kald den, hvad du vil – den kan være en stemme, der taler, hvor der ikke er nogen, der taler – det kan være en budbringer uden form eller substans – eller det kan være en sjælsblomst, der åbner sig. Begivenheden kan ikke beskrives hverken med ord eller symboler. Men man kan mærke den, se efter den og ønske at den er der – selv midt i stormens rasen. Stilheden kan vare et øjeblik eller i tusind år. Men den vil holde op. Du kan bevare stormens styrke og tage den med dig. Igen og igen må du kæmpe kampen og vinde den. Naturen ligger kun stille et øjeblik.

Det øjeblik, hvor blomsten åbner sig, er det øjeblik, hvor erkendelsen vågner, og med den kommer tillid, viden og overbevisning. Sjælens stilhed medfører et øjeblik undren – og det næste øjeblik af tilfredshed er *selve stilheden*. Du skal vide, kære discipel, at de mennesker, der har oplevet stilheden, følt dens fred og bevaret dens styrke, håber, at du vil gøre det samme. Derfor vil disciple, når de er i stand til at træde ind i *Kundskabens Hal*, altid finde deres mester.

*"Bed, og I skal få".*⁶ Men på trods af at gennemsnitsmennesket beder konstant, bliver bønnerne ikke hørt, for det beder kun med sine følelser, og følelserne kan kun "høres" på følelsernes plan (astralplanet). Når det beder med sine tanker, kan tankerne kun "høres" på tankens plan (mentalplanet). Derfor er det først, når de første 21 regler er opfyldt, at de, der beder, bliver hørt.

At læse de esoteriske fortolkninger er det samme som at læse med "åndelige øjne". At bede betyder at føle en dyb længsel, der kommer til udtryk som åndelig stræben. At læse betyder, at man har opnået magt til – i et vist omfang – at tilfredsstille denne længsel. Men når disciple er parat til at lære, så er de accepterede og anerkendte. Sådan er deres situation, for de har tændt deres lamper, og det kan ikke skjules. Men det er umuligt at lære, før den første store

⁶ Mattæusevangeliet, 7,7

kamp er vundet. Tankesindet kan måske genkende sandheden, men ånden kan ikke modtage den. Når disciplene har klaret stormen og har opnået fred, så er det altid muligt at lære, selv om de skulle vakle, tøve og vige. Stilhedens stemme er forankret i dem – men hvis de alligevel helt forlader vejen, vil ekkoet nedbryde dem og isolere deres lidenskaber fra de guddommelige muligheder. Disciplen vil høre det desperate forladte lavere selv råbe med smerte og fortvivlelse, og der er ikke andet valg end at vende tilbage.

Derfor er ønsket – fred være med jer. *“Min fred giver jeg jer”* kan kun siges af mesteren til de af hans elskede disciple, der er som mesteren selv. Der er dog mennesker blandt de, der ikke kender Østens visdom, som det kan siges til, og som tiden går, kan det siges med større vægt. Med hensyn til de tre sandheder: De er lige vigtige.

De ovennævnte regler er de første af de regler, der er skrevet på væggene i *Lærdommens Hal*. De, der beder, skal blive hørt. De, der ønsker at læse, vil komme til at læse. De, der ønsker at lære, vil komme til at lære.

FRED VÆRE MED DIG!

LYS PÅ VEJEN

Anden del

Fra den stilhed, der udstråler fred, toner en rungende stemme frem. Og stemmen siger: *"Det, du har høstet, er ikke godt – nu skal du så, og fordi du ved, at det er selve stilhedens stemme, adlyder du."*

Nu er du discipel, og derfor er du i stand til at "stå fast", i stand til at "høre", i stand til at "se", og i stand til at "tale", og fordi du har overvundet begærene og opnået selverkendelse, har du set din sjæl blomstre. Du har genkendt den, og derfor har du hørt stilhedens stemme.

At være i stand til at stå fast betyder, at man viser tillid. At være i stand til at "høre" betyder, at man har åbnet døren ind til sjælen. At være i stand til at "se" betyder, at man har opnået sensitivitet. At være i stand til at "tale" betyder, at man har opnået evnen til at hjælpe andre. At have overvundet begær betyder, at man har lært, hvordan man skal bruge og styre personligheden. At have opnået selverkendelse betyder, at man har trukket sig ind i sit indre, hvorfra det personlige menneske kan iagttages med upartiskhed. At have set sin sjæl i fuld blomst betyder, at man har fået et øjeblikks glimt af sin egen forvandling, der senere vil medføre, at man bliver mere end et menneske. At "forstå" er det samme som at få den krævende opgave at se et blændende lys uden at blive chokeret, og uden at blive grebet af angst, som om man så et spøgelse. Det sker for nogle disciple, og derfor – hvis selve sejren kun vindes delvis, er kampen tabt. At høre stilhedens stemme betyder, at man forstår den indre kilde, som den kommer fra, og som er den eneste sande vejleder. At gå ind i *Lærdommens Hal* betyder, at man kommer i kontakt med en bevidsthedstilstand, hvor man bliver i stand til at modtage lærdom. Derefter vil mange ord blive skrevet til dig, og skriften vil være med flammende bogstaver, så du nemmere kan læse dem. Når discipelen er parat, er mesteren også parat. Gå nu til *Lærdommens Hal* og læs det, der står skrevet til dig.

1. Træd til side i den kommende kamp – og selv om du kæmper, så undgå at blive kriger.
2. Søg efter den indre kriger og lad krigeren kæmpe i dig.
3. Hør krigerens ordrer om at kæmpe og adlyd dem.
4. Adlyd ham ikke som om han er din general, men som om han er dig selv. Hans ord giver udtryk for dine hemmelige begær, for han er dig selv – og alligevel er han meget klogere og har større styrke end dig selv.

Find krigeren, for måske går du forbi ham i kampens hede og tumult, for han kender ikke dig, før du kender ham. Hvis hans ører opfanger dine råb, vil han kæmpe i dit indre og udfylde det mørke tomrum i dit indre. Hvis det er tilfældet, kan du roligt og utrætteligt gå ind i kampen, for du står ved hans side og lader ham kæmpe for dig. Og så vil du ikke kæmpe en eneste kamp forgæves. Men hvis du ikke prøver at finde ham eller går forbi ham, kan du ikke længere føle dig tryk. Din hjerne vil ét, dit hjerte vil noget andet og bliver usikkert, og slagmarkens støv vil få dit syn og dine sanser til at svigte. Du vil ikke være i stand til at se, hvem der er dine venner, og hvem der er dine fjender.

Krigeren er dig selv. På trods af at du er dødelig og er tilbøjelig til at begå fejl. Han er evig og sikker. Han er evig sandhed. Og når han har sluttet sig til dig for at blive din kriger, vil han aldrig svigte dig helt, og på dagen for den store fred vil han blive ét med dig.

5. Lyt til livets sang.

Led efter den og lyt først til den i dit hjerte. Først vil du måske sige, at den ikke er der, for når du søger, finder du kun disharmoni. Prøv at søge dybere. Hvis du igen bliver skuffet, så hold en pause og søg derefter endnu dybere. Der findes en medfødt melodi i ethvert menneskes hjerte – en ukendt kilde. Den er muligvis skjult. Den ligger helt ubemærket og i tavshed – *men den er der*. Ved selve kernen i din natur kan du finde tro, håb og kærlighed.

Det menneske, der vælger det onde, nægter samtidig at se ind i sit eget indre. Det lukker for "hørelsen", og derfor kan det ikke høre sit eget hjertes melodi. Det lukker "øjnene", så det ikke kan se lyset fra sin egen sjæl. Det gør det, fordi det mener, at det er nemmere at leve med begærene. Men alt levende gennemstrømmes af en stærk strøm, som ikke kan kontrolleres. Den findes i alt liv og den er virkelig. Find den, og du vil forstå, at alle – selv de mest elendige skabninger – er en del af den, men dette menneske er blind for denne kendsgerning, og bygger en uvirkelig ydre skal af skræk omkring sig. Det er på den måde, du skal forstå, det der siges til dig. Alle skabninger, bl.a. de mennesker, du stræber sammen med, er fragmenter af det guddommelige. Og så vildledende er den illusion, du lever i, at det er umuligt at sige, hvornår du første gang vil høre den smukke stemme i andres hjerter. Men du skal vide, at stemmen med sikkerhed findes i dig selv. Søg den i dit indre, og når du én gang har hørt den, vil det være nemmere at høre den i dine omgivelser.

6. Gem den melodi, du hører i dine erindringer.

7. Lær harmoniens lektie fra den.

8. Nu kan du stå fast som en klippe midt i kampens hede og adlyde din kriger, der er dig selv og din indre konge.

Du er ubekymret i kampen, bortset fra at du gør, hvad han befaler, og du bekymrer dig ikke længere for kampens udfald. Det eneste, der betyder noget, er, at krigeren skal sejre. Inderst inde ved du, at han ikke kan tabe, når du står fast, bevarer roen og er opmærksom. Du bruger den "hørelse", du har erhvervet via lidelse og ved at bekæmpe lidelse. Det er kun enkelte toner af den store sang, der når dine ører, for du er stadig kun et menneske. Men hvis du lytter koncentreret til sangen, kan du

huske den, så ingen af de toner, du hører, går tabt. Du skal forsøge at forstå meningen med det mysterium, der omgiver dig. Efterhånden vil du ikke have behov for en vejleder. Ligesom ethvert menneske har en melodi, har de omgivelser, mennesket lever i, også en melodi. Selve livet har en stemme, der aldrig forstummer. Og fordi du er døv, regner du med, at stemmer lyder som et højt råb. Men det er en smuk sang. Det betyder, at du er en del af harmonien. Lær derfor, at du kan lære at adlyde harmoniens love.

9. Iagttag seriøst alt liv, der omgiver dig.

10. Lær at se ind i menneskers hjerter med intelligens.

Du skal lære at se ind i et menneskes hjerte fra en helt upersonlig synsvinkel, ellers bliver din opfattelse farvet af andre indtryk. Derfor er upersonlighed det første, du skal forstå.

Ægte intelligens er upartisk. Intet menneske er din fjende. Intet menneske er din ven. Alle mennesker er dine vejledere. Din fjende bliver et mysterium, der skal løses, selv om det kan tage tidsaldre, inden du fuldt ud forstår det. Din ven bliver en del af dig selv, en forlængelse af dig selv, en gåde, der er svær at løse. Kun én ting er sværere at forstå – dit eget hjerte. Ikke før du er i stand til at løsne personlighedens lænker, vil du forstå sjælens grundlæggende mysterium. Ikke før du træder på afstand, vil det afsløre sig, så du forstår det. Da – og først da – vil du forstå og vejlede det. Da – og først da – vil du bruge alle mysteriets kræfter og dedikere dem til aktivt tjenestearbejde.

11. Iagttag dit hjerte med største alvor.

12. Fra dit hjerte strømmer det ene lys, der kan oplyse dit liv så du kan se det klart.

Studer menneskets hjerte, så du kan finde ud af, hvilken slags verden du lever i, og om du ønsker at være en del af den. Iagttag livet, der konstant ændrer sig, bevæger sig og omgiver dig, for det er skabt af mange menneskers hjerter. Efterhånden som du lærer at forstå livets karakter og betydning, vil du blive i stand til at læse de store ord om livet.

13. Tale stammer fra viden. Få viden, og du få evnen til at tale.

Det er umuligt for dig at hjælpe andre, før du har fundet en vis sikkerhed i dig selv. Når du har lært de første 21 regler og er trådt ind i *Lærdommens Hal* med veludviklede evner og med sanserne frigjort fra bindinger, vil du opdage, at der er en kilde i dig, som "talen" vil strømme fra.

Anvisningerne er udelukkende skrevet til de mennesker, der kan læse, hvad der står skrevet med både de indre og de ydre sanser. Fred være med dem.

14. Efter at du nu har lært at bruge de indre sanser, overvundet de ydre sansers begær, transformeret personligt begær, og opbygget viden og indsigt, skal du for alvor forberede dig, kære discipel, til at gå ind på udviklingsvejen. Du har fundet vejen. Gør dig nu parat til at vandre ud ad den.

15. Spørg jorden, luften og vandet om de vil afsløre deres hemmeligheder, for udviklingen af dine indre sanser gør det muligt at forstå dem.
16. Spørg Jordens hellige vismænd om de vil afsløre deres hemmeligheder. Den der har overvundet de ydre sansers begær, har ret til at stille spørgsmålet.
17. Spørg Den Ene om den sidste hemmelighed kan afsløres – den, som har været skjult i alle tidsaldre.

Den store og vanskelige sejr over personlighedens begær er et resultat af udviklingen gennem mange tidsaldre, derfor kan du først vente en belønning, når alle erfaringerne er samlet i en syntese. Når tiden er inde til, at mennesket fuldt ud kan lære og forstå alle detaljerne i den 17. regel, står det på tærskelen til at blive mere end et menneske.

18. Den viden, der nu er din, er kun din, og din sjæl er blevet ét med alle rene sjæle og med den højere sjæl. Det er en tillid, som Den Ene viser dig.

Det er stadig muligt at misbruge din viden, forsømme dine pligter og falde ned fra det høje niveau, du har nået. Selv ophøjede, oplyste indviede kan falde tilbage, selv fra tærskelen, når de føler, at de er ude af stand til at bære vægten af deres ansvar, og de er ude af stand til at formidle. Derfor skal du altid se frem til det store øjeblik med ærefrygt og respekt og være forberedt til kampen.

19. Det står skrevet, at der ikke findes en lov og ingen vejleder for den discipel, der står på tærskelen til guddommelighed. Men som oplysning til disciplen kan den endelige kamp komme til udtryk på denne måde: Hold fast ved det, der hverken har substans eller eksistens.
20. Lyt kun til stilhedens stemme.
21. Se kun på det, der er usynligt for både de indre sanser og for de ydre sanser.

FRED VÆRE MED DIG!

LYS PÅ VEJEN

Karma

Af M.C.

Forestil dig, at det ene liv er et reb, der strækker sig fra det uendelige til det uendelige uden at have begyndelse eller slutning, og at det desuden er umuligt at skære det over. Rebet består af utallige fine tråde, der er tæt sammenvævede, så de tilsammen danner et tykt reb. Trådene er farveløse, men perfekte hvad angår egenskaber som glathed, styrke og jævnhed. Rebet passerer gennem mange områder, og det er årsag til, at der opstår mystiske episoder. Ofte hænger en af de fine tråde fast eller slår knuder – eller den bliver brutalt trukket væk fra den lige vej. Derfor opstår der forvirring og kaos i hele rebet i en periode. Der kan også ske det, at en tråd bliver snavset eller får mærkelige farver, der breder sig og misfarver andre tråde.

Men husk, at trådene er levende. De er ligesom elektriske ledninger – eller snarere som sitrende nerver. Det medfører, at pletterne og de voldsomme begivenheder kan mærkes i hele rebet. Men til sidst kommer de fine lange og levende tråde – der i deres ubrudte sammenhæng er en levende skabning – ud af skyggen og ind i lyset. Nu er de fine tråde ikke længere farveløse, for de er blevet gyldne, og igen ligger de samlet i lige linje. Harmonien mellem de fine tråde er igen blevet oprettet, og når den indre harmoni er opnået, er det muligt at opfatte den større harmoni.

Illustrationen beskriver kun en enkelt side af sandheden, for den beskriver kun et lille brudstykke. Alligevel er det klogt at reflektere over symbolikken, for den kan måske resultere i en mere omfattende forståelse. Det første, der er nødvendigt at forstå, er, at fremtiden ikke skabes af tilfældige handlinger i nutiden. Fremtiden har derimod en ubrudt sammenhæng i relation til nutiden på samme måde, som nutiden har en ubrudt sammenhæng med fortiden. Ud fra den synsvinkel, er illustrationen med rebet korrekt.

Det siges, at hvis man vil bruge lidt tid på at få indsigt i den esoteriske lære, skabes der store karmiske resultater. Det skyldes, at man ikke kan sætte sig ind i den esoteriske lære uden at træffe et bestemt valg mellem det, der i daglig tale kaldes godt og dårligt. Det første trin i den esoteriske lære fører de studerende til *Kundskabens Træ*. De må plukke og spise frugterne – de må vælge. De kan ikke længere nøjes med uvidenhedens ubeslutsomhed. De fortsætter – nogle ad "den positive vej", andre "ad den negative vej". Og når man definitivt og med overbevisning går blot ét skridt ad en af de veje, skaber det omfattende karmiske reaktioner. De fleste mennesker går vaklende videre uden at kende de mål, de styrer mod. Retningen i deres liv følger en ubestemt kurs, og derfor opleves den karmiske reaktion som mere tilfældig.

Når mennesket er nået frem til kundskabens tærskel, begynder forvirringen at aftage, og derfor øges styrken af de karmiske reaktioner, fordi de virker i samme retning på de forskellige planer, for esoterikerne kan ikke være halvhjertede, og de kan heller ikke vende om, når de først er trådt over tærskelen. Det er lige så umuligt, som hvis man forestillede sig, at et voksent menneske skulle blive barn igen. Mennesket er nu i kraft af sin udvikling nået til en tilstand, hvor det skal vise ansvarlighed, og der er ingen vej tilbage.

De, der ønsker at slippe for den negative karmas plager, må arbejde på at få personligheden ud af skyggen og op i lyset. Alt i livet skal højnes, så "trådene" ikke kommer i kontakt med snavsede materialer og ikke klistrer sig så fast, at de skal trækkes fri. De bruger deres egen energi på at komme ud af det energifelt, hvor karmaloven hersker. De trækker sig ikke væk fra livet pga. det, de oplever. Livet kan være rådt og beskidt, eller det kan være fyldt med smukke blomster, som drysser blomsterstøv, der sætter pletter – eller af søde lækkerier, der skaber bindinger og begær – men oven over er der altid en åben himmel.

De, der ønsker at blive karmafri, må søge i de højere luftlag for at finde et hjem, og derefter må de lede i det æteriske område. De, der ønsker at skabe god karma, vil møde mange problemer, og i bestræbelserne for at sprede sund såsæd, som kan give dem selv et rigt udbytte, vil de også så ukrudtsplanter i tusindvis, og nogle ukrudtsplanter vil blive de allerstørste og kraftigste. Du skal ikke ønske at sprede såsæd, som du kan høste til eget forbrug. Du skal kun ønske at sprede såsæd, der giver et udbytte, som kan bruges til at mætte de sultne i verden. Du er en del af verden, og ved at give verden føde vil du selv blive mæt. Men pas på – selv i den tanke lurer der en stor fare, og den vil konfrontere de disciple, der længe har været overbevist om, at de arbejdede for det gode, mens de dybest set kun har haft onde motiver – for de troede, at det var meningen, at de skulle udføre store barmhjertighedsgerninger i verden, men i virkeligheden var deres ubevidste motiv at forbedre deres egen karmiske situation, og deres gode gerninger var derfor et forsøg på at gøre noget godt for sig selv.

Mennesket må lære, at det skal glemme alt om at få belønning. Men selv en afvisning af belønning afslører det faktum, at man reelt ønsker belønning. Det nytter ikke at disciple får indsigt i, hvordan man får selvkontrol. Man skal ikke lænke sjælen, man skal styre begærene. Indtil disciplene bliver opmærksomme på, at der findes en bevidsthedstilstand, hvor der hverken er belønning eller straf, positivt eller negativt, godt eller dårligt, vil de stræbe forgæves. De tror måske, at de gør store fremskridt, men på et tidspunkt skal de stå ansigt til ansigt med deres egen sjæl, og så vil de blive klar over, at da de kom til *Kundskabens Træ*, plukkede de den bitre frugt og ikke den søde. På det tidspunkt falder sløret helt. Det var grunden til, at de opgav deres frihed og blev slave af begæret.

Hør et advarende ord, kære discipel, der er begyndt at leve et åndeligt liv. Du skal vide, at der ikke findes helbredelse for begær. Der findes ingen helbredelse for ønsket om belønning og ingen helbredelse for din længsel, hvis du ikke fokuserer dit "syn" og din "hørelse" på det, der er usynligt og det, der er lydløst. Begynd at praktisere det med det samme, så resultatet kan blive, at utallige slanger vil blive holdt væk fra din vej i al evighed.

Disciple skal ikke studere virkningerne af karmaloven, før de har nået det trin i deres udvikling, hvor karmaloven ikke påvirker dem længere. De indviede har ret til at få kendskab til naturens hemmeligheder og til at kende de regler, der

styrer det enkelte menneskes liv. Det er en ret, der opnås ved at overvinde naturens begrænsninger, og ved at frigøre sig fra de lovmæssigheder, der styrer menneskelivet. De er hver især blevet en anerkendt del af det evige og guddommelige, fordi de ikke længere påvirkes af det, der er midlertidigt og forgængeligt. På den måde opnår de kendskab til de love, der styrer de midlertidige forhold. Derfor – kære discipel, som ønsker at forstå karmaloven – prøv først og fremmest at frigøre dig fra menneskelivets love. Og det kan du kun gøre ved at fokusere opmærksomheden på det, der ikke er påvirket af loven.

LYS PÅ VEJEN

KOMMENTARER

I

Af C.W. Leadbeater

*ØJNENE KAN IKKE SE, FØR DE ER SÅ UDVIKLEDE,
AT DE IKKE LÆNGERE KAN GRÆDE TÅRER.*

Læserne af *Lys på Vejen* kan måske få det indtryk, at indholdet er en smule filosofisk, og at det giver meget få konkrete informationer. Det er korrekt, at hvis *Lys på Vejen* læses som en almindelig bog, forstår man ikke dens esoteriske budskaber. Forsøg derfor at læse bogen med et åbent sind.

Der findes en anden måde, som i virkeligheden er den eneste, der giver et godt og egnet resultat. Det er en måde, hvor man ikke læser "mellem linjerne", men "bag ordene" – dvs. at man afkoder teksten ligesom man afkoder et indviklet chiffrersystem.

Alle de gamle alkymi-tekster blev skrevet i chiffrerskrift. I tidens løb er chiffrerskrift blevet brugt af alle kendte filosoffer. Den benyttes af visdommens mestre, som – når de tilsyneladende giver af deres visdom – skjuler den dybere betydning bag de ord, de anvender. De kan ikke gøre andet, for der er en naturlov, som kræver, at et menneske selv skal afkode mysterierne, og at det ikke skal tilegne sig indsigt på nogen anden måde. Et menneske, der ønsker at leve, er nødt til selv spise sin mad. Det er simpelthen en naturlov, og den gælder også for livet på højere niveauer. Mennesket, der vil leve og handle i verden, skal ikke lades med en ske – det skal selv spise.

Det er hensigten at beskrive dele af *Lys på Vejen* i et nyt og lettere forståeligt sprog. Om det medfører en helt anden udlægning af emnerne, er svært at sige, for en sandhed bliver ikke mere forståelig for en døvstum, selv om en sprogforsker udtaler ordene i enten et levende eller dødt sprog. Men for mennesker, der ikke er "døvstumme", findes der som regel ét sprog, de forstår lettere end andre, og det er den slags mennesker, teksten henvender sig til.

Reglerne, der er nævnt i første del af *Lys på Vejen*, har hele tiden været forseglede hvad angår den indre betydning, også for mennesker, der har forsøgt at følge bogens hensigt.

Der findes fire dokumenterede og bestemte sandheder, der kan åbne til det esoteriske område. Guldporten standser mange ved indgangen, men der er dog enkelte,

som kan passere igennem den og opdage en ophøjet og grænseløs tilstand på den anden side. I den fremtid, der hurtigt nærmer sig, vil alle mennesker få mulighed for at gå gennem porten. Og der er mange, der ønsker, at tiden – den store vildleder – ikke har nogen betydning. Der er mange, der ikke interesserer sig for tidens gang og ikke er afhængige af den – det er for dem, emnerne i den esoteriske lære skal fortolkes igen og igen, så det bliver muligt for enhver at forstå dem.

De fire regler, der nævnes på første side i *Lys på Vejen* har relation til en prøve, som det menneske, der ønsker at blive esoteriker, skal gennemgå. Den port, der giver adgang til større viden, åbnes først, når prøven er klar. Viden er menneskets største arv, så hvorfor ikke forsøge at få viden ved at gå en hvilken som helst vej? Et laboratorium er ikke det eneste sted, hvor der kan eksperimenteres. Man skal huske, at ordet videnskab (engelsk: "science") er afledt af "sciens", "tillægsform af scire" dvs. "at vide" – og ordet har samme oprindelse som ordet "discern", der betyder "at skelne", "at erfare". Videnskaben beskæftiger sig derfor ikke alene med stoffet, og heller ikke med stoffets mest subtile og næsten usynlige former. Tanken er ganske enkelt et resultat i nutidens magelige intelligens. Videnskab er et ord, der dækker alle former for viden. Det er selvfølgelig interessant at høre om, hvad kemikere opdager, og at se, hvordan de finder vej gennem stoffets tætte niveauer og frem til dets finere former. Men der findes faktisk andre typer af viden end kemikernes, og det er ikke enhver, der begrænser sit (strengt videnskabelige) ønske om viden til eksperimenter, der udelukkende kan kontrolleres af de fysiske sanser.

Enhver, der ikke er langsomt opfattende, har allerede gættet eller er måske endda overbevist om, at der ligger finere sanser bag de fysiske. Det er ikke mærkeligt, og naturen er det bedste vidne, for det er almindeligt kendt, at alt, som man kan iagttage med det fysiske syn, består af noget, der er endnu finere, dvs. at det er usynligt for de fysiske sanser. Mikroskopet bekræfter, at der findes et stort område, der er usynligt, men i den mikroskopiske formverden, som mikroskopet afslører, er der et mysterium, som intet instrument kan forstørre og undersøge.

Den mikroskopiske verden med atomer, molekyler og celler belives og styres fra den indre verden. Den indre verden kaldes "astral", som betyder "stjerneagtig", for stjerner er strålende legemer, der udsender deres eget lys. Det er en egenskab, der er karakteristisk for det lys, der findes i selve stoffet. Ordet "stjerne" (engelsk: "star") er desuden afledt af det angelsaksiske⁷ "stir-an", der betyder "at styre", "at berøre" og "at bevæge". Ingen kan bortforklare, at det indre liv styrer det ydre liv. Derfor er ordet astral ikke et særlig velvalgt ord, men det benyttes alligevel til det aktuelle formål.

Lys på Vejen er skrevet i et abstrakt chiffersprog, og derfor kan bogen i virkeligheden kun fortolkes af et menneske, der kan læse astralt. Formålet med undervisningen er derfor hovedsageligt at beskrive udviklingen af det astrale liv. Inden man tager det første skridt i udviklingsprocessen, er det nødvendigt at vide, at den hurtige metode til viden, der kaldes intuition, hører til et højere udviklingstrin. En positiv og god intuition er den eneste form for viden, der gør det muligt for mennesket at gennemgå hurtige studier og til at nå et ægte og højt resultat inden for den bevidste stræbens grænser. At skaffe sig viden ved hjælp af eksperimenter er en alt for langsommet metode for de mennesker, der ønsker at praktisere ægte

⁷ Angelsaksisk er et sprog, der blev talt i England omkring 450-1150. Det var influeret af de sprog, der blev talt af de germanske stammer, der invaderede landet i det 5. årh.

tjenestearbejde. Det menneske, der får viden via en sikker intuition, kan hurtigt påtage sig mange forskellige opgaver og gennemføre dem med stor viljestyrke – på samme måde som en målrettet håndværker, der bruger det værktøj, der er bedst egnet til opgaven.

De regler, der nævnes i *Lys på Vejen*, er egentlig beregnet til alle disciple – men reelt er det kun disciple, der er modtagelig for viden. Ingen andre har gavn af eller interesse i at kende lovene.

Til dig, der for alvor interesserer dig for esoteriske emner, er der en opfordring – sørg for at skaffe dig viden. *“Til den, der har, skal der gives”*.⁸ Der er ingen grund til at vente på det, for tiden går, og senere i livet vil du stadig stå på samme niveau. Derfor er rådet til dig, der tørster efter viden: Lyt til reglerne. De er ikke forfatterens iagttagelser eller opfindelser. Reglerne er et udtryk for de love, der gælder på højere eksistensplaner. Her er de blevet formuleret med ord, men de er lige så absolutte på de højere eksistensplaner, som de love, der gælder på det fysiske plan.

De sanser, der omtales i de fire sætninger, er astrale sanser eller metafysiske sanser. Ingen mennesker ønsker at se det blændende lys fra sjælen, før lidelse, sorg og fortvivelse har ført dem væk fra det almindelige menneskelige liv. Først bliver man træt af fornøjelser, så bliver man fri for lidelser og til sidst græder øjnene ikke længere tårer.

Det er en floskel, og den vil blive afvist af mange, der sympatiserer med de tanker, der formidles fra det indre liv. At kunne se med den astrale synssans er en evne, der uden videre er vanskelig at forstå. Naturvidenskabens forskere ved, hvilket mirakel det er, hver gang et nyfødt barn første gang benytter sin synsevne, for barnet tvinger synssansen til at adlyde hjernen. Barnet udfører ganske vist lige så store mirakler med de øvrige sanser, men overvindelsen af synet er uden tvivl den mest imponerende begivenhed. Men barnet gør det stor set ubevidst i kraft af, at det i utallige tidligere inkarnationer har gjort det samme. Ingen tænker over, at barnet har gjort det før, ligesom ingen husker de bevægelser, der gjorde det muligt for et år siden at gå op ad en bakke. Årsagen er, at mennesket lever og bevæger sig i stoffets verden, og funktionerne i denne verden er blevet automatiske.

Det forholder sig helt anderledes med det astrale liv. I meget lange tidsperioder har mennesket været så fokuseret i den fysiske verden, og givet den astrale verden meget lidt opmærksomhed, at det har mistet evnen til at bruge de astrale sanser. Det er sandt, når man siger, at der i enhver civilisation lever mennesker, der ser lyset og fortæller – måske lidt forvirret – at de har erkendt deres dybere eksistens. Andre vil for det meste benægte at det overhovedet eksisterer, og de vil fortsætte med deres materialistiske liv, for de kan ikke se deres eget lys og opleve deres dybere eksistens. De er naturligvis levende, men de ved det ikke. De er levende astrale skabninger, der har astrale sanser, evner og kræfter, men de er ikke i stand til at bruge nogle af de astrale gaver. Uvidenheden har slået så dybe rødder, at de på det nuværende udviklingstrin ikke har mulighed for at se med det indre syn, og ingen vil blive i stand til at se med det astrale syn, før lidelser, sorg og smerte ikke alene har blændet de fysiske øjne, men at man desuden kan græde uden tårer – tårer, der er livets dug.

8 Markusevangeliet, 4,25

Når man er nået til et udviklingstrin, hvor man ikke længere græder tårer, betyder det, at man kan stå ansigt til ansigt med sin egen lavere natur, fordi man har overvundet den. I processen har man skabt en balance, som personlige følelser ikke kan rukke. Det betyder naturligvis ikke, at man er blevet kold, barsk eller ligeglad. Det betyder heller ikke, at man ikke sørger, hvis man oplever et menneske, der lider så meget, at det ikke har kræfter til at udholde de ekstreme lidelser – eller hvis døden indtræder i en høj alder, og følelserne er blevet sløve, fordi de strenge, følelserne spiller på, er blevet slappe. Det er tilstande, der ikke findes i disciplens hjerte, og hvis de findes, skal de overvindes, før disciplen kan træde ind på lysets vej.

At være kold og barsk hører til i det egoistiske menneskes hjerte, og porten er lukket for egoistiske mennesker. At være ligeglad hører til i en tåbes hjerte, men også i den falske filosofers hjerte. Det er mennesker med et lunkent hjerte, der gør dem til ja-sigere, og som ikke har styrke til at møde livets mange problemer. Hvis lidelse, sorg og smerte lidt efter lidt har svækket tænkningens skarphed, bliver glemsomhed en af konsekvenserne. Det minder om den proces, som mange mennesker oplever i alderdommen. Tilstanden spærrer for adgang til lysets vej, for det første skridt er så vanskeligt, at det kræver maksimal psykisk og fysisk kraft.

En digter har kaldt øjnene for sjælens vinduer i det usynlige palads, som er sjælens bolig. Det beskriver tekstens mening på en god måde. Hvis sorg, modløshed, skuffelse eller glæde kan ryste mennesket så voldsomt, at det mister sit faste tag i den rolige ånd, der inspirerer og fører den, og hvis livets dug blænder øjnene og drukner al indsigt i følelser, så bliver virkeligheden uklar, vinduerne formørkes og lyset bliver svagere og svagere. Det skal forstås lige så bogstaveligt, som hvis et menneske, der står ved kanten af en afgrund, og pludselig gennemstrømmes af en følelse af angst, uden tvivl vil miste balancen og falde i afgrunden. Legemets ligevægt skal bevares – ikke kun på farlige steder, men også på mere jævne områder, hvor naturen hjælper i kraft af tyngdeloven. Sådan er det også for sjælen, for der findes et forbindelsesled mellem det ydre legeme og den bagvedliggende ånd – den guddommelige gnist, der har hjemme på det dybe og rolige sted, hvor ingen af naturens kraftige påvirkninger kan skabe uro – og sådan har det altid været.

Det aspekt, der er inkarneret i personligheden, kan imidlertid miste sit tag i ånden og glemme alt om den, selv om de begge er dele af den samme helhed. Det er sindsbevægelser og følelser, der er årsag til, at sjælen kan miste sit tag. Hver gang mennesket føler glæde eller smerte, skabes der en kraftig vibration, der påvirker menneskets bevidsthed. Sensitiviteten mindskes ikke, når disciplen begynder sin udvikling, den øges. Det er den første prøve på disciplenes viljestyrke. Disciple skal lide, glædes, skuffes og være udholdende i langt højere grad end andre mennesker, for de har frivilligt påtaget sig forpligtelser, som andre mennesker ikke har bundet sig til. De skal fra begyndelsen tage ansvaret for sig selv og sørge for sig selv, for ingen andre gør det for dem.

De fire første regler i *Lys på Vejen* har udelukkende relation til den astrale udvikling. Udviklingsprocessen skal gennemføres til et bestemt punkt, dvs. at den skal være fuldt integreret, før disciplen vil være i stand til at få en dybere forståelse af resten af bogen. Den kan naturligvis stadig læses som en praktisk og ikke som en metafysisk afhandling.

Et af de store esoteriske broderskaber har fire ceremonier, der finder sted tidligt på året, og som i praksis illustrerer og forklarer de fire regler. Ceremonierne er udelukkende for nybegyndere, og de deltager, fordi de simpelthen udgør fundamentet for tjenestearbejdet. Men det afslører, at det er en alvorlig beslutning at blive discipel, for man bliver klar over, at de fire ceremonier er "offerhandlinger". Den første afslører den højeste nydelse, den bitreste smerte og den dybeste frygt som følge af tab og fortvivlelse, der skal bæres af den skælvende personlighed, der endnu ikke har fundet lyset i mørket og derfor er lige så hjælpeløs som et blindt menneske. Det er et chok, som man skal udholde uden at miste balancen, indtil forseglingen til astrallegemet er opbygget og gjort stabilt.

Det er udtryk for barmhjertighedens lov. For et psykisk medie eller en spiritist, der hovedløst styrter ind i den psykiske verden uden forberedelse, er en lovbrøder – dvs. et menneske, der overtræder en naturlov. Mennesker, der overtræder naturlovene i den fysiske verden, nedbryder deres fysiske helbred, og de mennesker, der overtræder de indre livslove, nedbryder deres psykiske helbred.

Psykiske medier risikerer at blive sindssyge, begå selvmord, blive blottet for moral, og de ender ofte som skeptikere, der oven i købet tvivler på det, de selv har set. Disciple er nødt til at blive herre over sig selv, før de vover sig ud på lysets vej, hvor de skal stå ansigt til ansigt med de højt udviklede, der bl.a. lever og arbejder i den astrale verden. Det er dem, der kaldes mestre på grund af deres store viden og evner til at mestre både deres egen natur og kræfterne omkring sig.

Så længe det vigtigste i et menneskes liv er følelsesmæssige oplevelser, vil det være svingende og ustabil. Modsætningen vil være et liv, hvor mennesket søger viden og forståelse, og det vil skabe en fast, rolig og harmonisk tilværelse. Det er vist den mest bogstavelige fortolkning, der kan gives om noget, der er vanskeligt at forklare. Men forklaringen er kun bogstavelig for intellektet – ikke for intuitionen. Forklaringen, der henvender sig til menneskets intuitive bevidsthed, kræver et andet ordforråd. Forestillingen om "fast" skal måske ændres til "hjemme". I følelseslivet er der intet, der kan kaldes permanent, for de astrale vibrationer er flygtige og foranderlige. Det er den første indsigt, disciplene skal lære. Det nytter ikke at gå i stå og være fortvivlet over, at man ikke kan vende tilbage til det billede, der lige forsvandt i kalejdoskopet.

Det er almindelig kendt, at når man begynder at studere den esoteriske lære, er nedslåethed det allerførste man føler. Det medfører en oplevelse af tomhed. Verden opfattes som en ørken og livet som en ørkesløs vandring. Det skyldes de første alvorlige refleksioner over de abstrakte emner. Ved at koncentrere opmærksomheden på den højere naturs ufattelige mysterium er mennesket selv årsag til, at prøven er sat i gang. Svingningen mellem glæde og smerte ophører måske et øjeblik, men det er nok til, at mennesket løsnes fra de sikre fortøjninger i følelsernes verden. Mennesket har – selv om det var kort – oplevet et større liv, men det er nødt til at fortsætte med den almindelige tilværelse, hvor det tynges af en følelse af uvirkelighed, af tomhed og af ubehagelig afvisning. Det er et mareridt, der hjemsøgte aspiranten i Bulwer-Lyttons⁹ Zanoni – og oven i købet Zanoni selv – da Zanoni havde lært store sandheder og var betroet store evner. Men alligevel havde Zanoni ikke passeret den tærskel, hvor frygt og håb, fortvivlelse og glæde nogle gange opleves som helt virkelige og andre gange som ren fantasi.

9 Edward Bulwer-Lytton (1803-1873) var engelsk forfatter, digter og politiker.

Det er en proces, alle oplever i deres eget liv. Livet er som bekendt den store lærer, og mennesket vender tilbage til det fysiske plan, indtil det har fået magt over det. Det kan sammenlignes med en kemiker, der lærer mere i laboratoriet end de elever, der undervises. Nogle mennesker er kommet så tæt på den dør, der giver adgang til den viden, som livet har forberedt dem til at blive indviet i, og derfor er det mennesket selv, der vækker indgangens frygtindgydende vogter.

Der er naturligvis tale om et menneske, der er engageret og stærkt, for at det kan være i stand til at føle både intens glæde og stærk smerte og samtidig udføre sin pligt.

De mest intense former for lidelser opstår i den type mennesker, som indtil de vækkes af deres tågede bevidsthed, og i kraft af deres indre styrke kan træde ind over tærskelen og ind i fredens område – og der mister livets vibration sin tyranniske kraft. Den følsomme natur skal stadig lide, mens sjælen har frigjort sig og fører livet frem til storhed.

De mennesker, der er slaver af tiden, lever videre ved at gå langsomt gennem en langtrukken række af følelser og gennemgår konstant en blanding af glæde og smerte. De tør ikke gribe om nældens rod med en fast hånd og rykke den op, så de kan blive guddommelige, fordi de foretrækker at slide sig igennem forskellige situationer og gang på gang blive udsat for ubehagelige tilbagefald fra modsatrettede kræfter.

Når et menneske beslutter sig til at gå ad den åndelige vej, er det den første opgave. Hvis det ikke har lært lektien af livet, hvis det ikke er selvlært og har fået styrke af læreprocessen, og hvis det ikke er i stand til at bede en mester om hjælp, så skal det gennemgå de ubehagelige prøver, der er beskrevet i Zanonis. De svingninger, som mennesket lever i, stopper et øjeblik, og det er nødt til at gennemleve det chok, som det er at stå over for det, som ved første øjekast ligner en afgrund af intethed. Det er først, når mennesket har lært at hvile i afgrunden og har fundet fred, at øjnene ikke længere kan græde tårer.

LYS PÅ VEJEN

KOMMENTARER

II

*INDEN ØRET KAN HØRE, MÅ DET HAVE
OVERVUNDET SIN SENSITIVITET*

De fire første regler i *Lys på Vejen* er – uanset hvor mærkeligt det kan lyde – utvivlsomt de vigtigste i hele bogen, dog med én undtagelse. Når reglerne er så vigtige, skyldes det, at de er baseret på den dynamiske lov, der er den skabende kerne i det astrale menneske. Det er kun i en astral (eller selvoplyst) bevidsthed, at de efterfølgende regler har særlig betydning. Når man er nået til det udviklingsniveau, hvor man har åbnet sig for de astrale sanser, er det indlysende, at man begynder at bruge både dem, og de øvrige regler er alene vejledning i deres anvendelse. Det skal naturligvis forstås sådan, at de fire første regler er de vigtigste og mest interessante for de mennesker, der læser om dem på tryk. Når reglerne er blevet indgraveret i menneskets hjerte og liv, bliver de øvrige regler ikke alene interessante, metafysiske forklaringer, men faktuelle kendsgerninger, som man skal stræbe efter at forstå.

I et broderskab er de fire regler skrevet på væggene i logen. Uanset om mennesket er ved at sælge sin sjæl til djævelen ligesom Faust, uanset det bukkes under i kampen ligesom Hamlet, og uanset det går fremad og over tærskelen, så skal ethvert menneske gennemgå de prøver, der hører til de fire regler. Mennesket kan ikke vælge mellem gode og dårlige vaner, før det er blevet et udviklet menneske – et barn eller et dyr er ikke i stand til at vælge. Det samme princip gælder for disciple. Først skal de blive ægte disciple, før de er i stand til at se de veje, de kan vælge mellem. Opgaven med at udvikle sig til discipel via reinkarnation skal mennesket selv gennemleve uden hjælp fra en vejleder. En vejleder kan ikke hjælpe, før mennesket har lært opgaverne i de fire regler. Det er årsagen til, at der refereres til "mestrene", som man gør, for ingen sande mestre – uanset om de er mestre på "kraftens vej", på "kærlighedens vej" eller på andre veje – kan de ikke påvirke et menneske, før det har bestået de fire reglers prøver.

Som tidligere nævnt kan tårer kaldes for "livets dug". Sjælen skal have overvundet menneskets astrale natur og have skabt en balance, som ingen situationer kan rokke ved, før det metafysiske syn kan se ind i den indre verden.

Mesterens stemme kan altid høres i verden, men den kan kun høres af mennesker, der ikke længere er modtagelige for lyde, der stammer fra det personlige liv. Latter kan ikke længere opflamme og begejstre, vrede kan ikke længere ophidse og irritere, kærlige ord kan ikke længere virke beroligende og trøstende. For det udviklede

menneske fungerer ørerne som en port til det ydre. De er indgangen til et fredeligt sted i menneskets indre, som intet menneske kan forstyrre.

På samme måde som øjnene er sjælens vinduer, er ørerne porte til den ydre verden. Via dem får mennesket viden om verdens kaos. De indviede, der har erobret det indre liv, og som er blevet mere end almindelige disciple, står fredeligt og uforstyrret midt i menneskehedens vibrationer og kalejdoskopske kaos. De har opnået sikker viden og fuldkommen fred. De påvirkes eller ophidses ikke af fragmentariske og fejlagtige informationer, der når dem via ørerne fra omgivelsernes skiftende stemmer. Når der siges "viden", menes der *intuitiv viden*. Det er en vigtig oplysning, for viden kan man aldrig opnå ved hårdt arbejde eller eksperimenter, for det er metoder, der kun kan benyttes i relation til stoffet, og stof er i sig selv en ustabil substans, der konstant påvirkes af forandringer. De mest absolutte og universelle naturlove for det fysiske liv, på den måde som naturvidenskaben forstår dem, vil tone bort, når Universets liv toner bort og kun dets sjæl er tilbage i stilheden. Hvilken værdi vil viden om dets love så have – den viden, der er opnået ved flid og iagttagelse?

Forhåbentlig er der ingen læsere, der tror, at hensigten er at nedgøre værdien af erhvervet viden og af naturvidenskabeligt arbejde. Tværtimod er naturvidenskabens forskere den nye tænkings pionerer. I tidligere tiders litteratur og kunst så digtere og billedhuggere det guddommelige lys og gengav det i deres kunst – men det er tider, der ligger begravet under fortidens muld. Det er ikke længere mysterierne, der styrer tænkningens og skønhedens verden. Menneskets liv er den dominerende kraft og ikke det, der ligger bag det. Men naturvidenskabens forskere går fremad – ikke så meget af egen vilje men tvunget af omstændighederne – mod den fjerne horisont, der skiller de forklarede områder fra de uforklarlige. Enhver ny opdagelse fører dem et skridt fremad. Derfor værdsættes og respekteres deres viden, der opnås ved flid og eksperimenter, meget højt.

Hvad angår den intuitive viden, er det noget helt andet, for den kan man ikke opnå på traditionel måde. Intuitiv viden er en sjælegenskab – men ikke det aspekt af sjælen, der er inkarneret i personligheden, og som efter døden lever videre på astralplanet og mentalplanet, hvor følelsesmæssige tilbøjeligheder og erindring om overtrædelser af naturens love holder den fast på planerne under sjælsplanet (kausalplanet). Intuitiv viden hører til sjælen på sjælens eget plan, og det er den, der beliver alle personlighedens ydre former.

Intuitiv viden er en af sjælens iboende egenskaber, som den er uløseligt forbundet med. Det menneske, der ønsker at blive discipel, må selv opvække sin bevidsthed ved hjælp af hårdt arbejde, målbevidst indsats og ukuelig viljesstyrke. Der er en speciel årsag til, at ordet "ukuelig" bruges, for det er kun det menneske, der er ukueligt, som ikke lader sig styre, og som ved, at det skal herske over mennesker, over realiteterne og over alle livsområder – dog undtagen sin egen guddommelighed, for det er den, der vækker egenskaberne. "*Tro gør alt muligt.*" Sceptikere morer sig over tro, og de er stolte af, at tro ikke eksisterer i deres egne holdninger. Sandheden er imidlertid, at tro er som benzin i en motor. Den giver drivkraft, og den har en enorm magt, der kan fuldkommengøre alt. For tro er som en aftale mellem det guddommelige i mennesket og dets lavere personlighed. Det er nødvendigt at bruge drivkraften for at opnå intuitiv viden, for hvis et menneske ikke tror, at intuitiv viden eksisterer, kan det heller ikke ønske at få den og bruge den.

Uden den intuitive viden er mennesket mere hjælpeløst end et stykke drivtømmer på det åbne hav, hvor bølgerne kaster rundt med det – men det sker udelukkende på det fysiske plan, og derfor har det begrænset betydning. En slave i lænker kan blive slæbt gennem gaderne og alligevel bevare sin filosofiske ro. Det så man bl.a. i tilfældet med Epictetus.¹⁰ Et menneske kan eje alt, hvad det kan ønske sig og tilsyneladende være herre over sin personlige skæbne, og alligevel føler det ingen fred og har ingen overbevisning, fordi det kan blive skræmt af enhver tankestrøm, der dukker op. De skiftende strømme får ikke kun det fysiske menneske til at tumle omkring som drivtømmer på havet – de strømmer også ind gennem kanaler til sjælen, oversvømmer den og gør den blind og upåvirkelig for den evige intelligens, og i stedet påvirkes mennesket af midlertidige indtryk.

For at tydeliggøre det, kan det forklares med en illustration. Man kan forestille sig en forfatter, der arbejder med sit manuskript, en kunstmaler, der arbejder med sit maleri, og en komponist, der arbejder på sit klaver. Desuden skal man forestille sig, at man lader de tre kunstnere arbejde en dag ved et åbent vindue, der vender ud mod en stærkt trafikeret gade. Den intense støj fra gadens liv påvirker deres syn og hørelse, mens byens trafik passerer forbi i en larmende strøm. Men et menneske, der sidder ved det samme vindue, men som har et neutralt tankesind, der ikke er forudindtaget, vil lægge mærke til de forbigående og huske de ansigter, der virker interessante. Det samme gælder for tankesindet i relation til den evige sandhed. Hvis tankesindet er neutralt, udsender det ikke sine svingninger med forudindtaget viden, som overfører upålidelige informationer til sjælen. Det betyder, at det indre sted med fred er fundet, og den første regel er derfor lært. Det indre sted fører ind i lyset fra flammen med den nødvendige viden. Og så begynder ørerne at høre. I begyndelsen er det meget svagt. De første tegn på et sandt og virkeligt liv er så svage og fine, at de ofte ignoreres som fantasier og indbildninger. Men indbildningerne skal være andet og mere end indbildninger, før intethedens afgrund antager en anden form.

Den fuldkomne stilhed, der kun kan skabes ved at udelukke alle uvedkommende lyde, er reelt endnu mere skrækindjagende end rummets formløse tomhed. Det eneste mentale opfattelse af tomrum er sandsynligvis, når det tomme rum reduceres til at være tankens rene element, som er sort mørke. For de fleste mennesker vil oplevelsen skabe en stærk fysisk frygt, for hvis den betragtes som en evig og uforanderlig kendsgerning, vil tankesindet udelukkende identificere den med forestillingen om total udslettelse. Men der er kun tale om udslettelse af én sans, og lyden af en stemme kan bringe trøst selv i det dybeste mørke. Den discipel, der har fundet vej gennem mørket, som er et frygteligt tomrum, skal nu lukke porten til sin sjæl, for at forhindre, at hverken trøstende eller fjendtlige ord kan få adgang. Det er i kraft af den handling, at lidelse og glæde smelter sammen i en syntese, som betyder, at det bliver muligt for et menneske at forstå det, det hidtil har været ude af stand til at opfatte. For når man har opnået ensomhedens stilhed, brænder sjælen så intenst efter oplevelsen af hvile, og derfor er enhver lidelse lige så velkommen som enhver glæde. Når det modige menneske har nået dette bevidsthedstrin, kan det tage fat i tendensen til følelsesmæssige udsving og tilintetgøre dem. Når mennesket ikke længere skelner mellem det, der er godt, og det der er dårligt, er det ikke længere påvirket af andres stemmer. Og så er det muligt og forsvarligt at åbne adgangen til sjælen.

”Synet” er den første opgave, men den er samtidig den nemmeste, fordi den delvis kan udføres ved en intellektuel indsats. Intelligensen kan erobre hjertet –

¹⁰ Epictetus (55-135 e.Kr.) var græsk stoisk filosof.

det ved man fra det daglige liv. Derfor ligger den første opgave stadig inden for det stoflige område. Men den anden opgave tillader ikke nogen form for materiel hjælp. Med materiel hjælp menes der naturligvis hjælp fra hjernen, følelserne og sjælen. Når ørerne skal tvinge øret til kun at lytte til den evige stilhed, så ændrer mennesket sig til noget, der ikke længere er menneskeligt. Alene et overfladisk blik på de tusindvis af strømninger, der udsendes fra andre, og som påvirker et menneske, vil vise, at sådan er det. Disciple vil udføre alle deres pligter, men de vil udføre dem efter deres egen opfattelse af, hvad der er rigtigt, og ikke efter andres opfattelse. Det vil være et meget markant resultat af, at de følger intelligens og indsigt i stedet for andres overbevisninger.

For at skabe den fuldkomne stilhed, der er nødvendig for disciple, skal hjertet, følelserne, hjernen og tankevirksomheden ignoreres. Hjertet og hjernen er kun redskaber. De opløses, når det fysiske livs slutter. Den motiverende livskraft stammer fra menneskets primære livsønske – den livskraft, som gør mennesket levende, og som nu tvinger det til at vise styrke og handle. Mennesket står nu over for det øjeblik, hvor det føler, at den største fare nærmer sig. Ved den første prøve griber mennesket af voldsom angst. Bulwer-Lytton skrev om den første prøve, men det er kun få forfattere, der har haft mod til at skrive om den anden prøve, men enkelte digtere har gjort det. Dens subtile og alligevel store fare ligger i det faktum, at størrelsen af menneskets styrke svarer til størrelsen af den chance, det har for at bestå prøven eller blot prøve på det. Hvis det har kraft nok til at vække det uvante aspekt af sig selv – dvs. den højere essens – så har det også kraft nok til at åbne den gyldne port, for så er det blevet en ægte alkymist, der ejer selve livseliksiren.

På det tidspunkt i erfaringsforløbet, adskiller esoterikeren sig fra andre mennesker og går videre i et liv, der er dets egen vej mod sit individuelle mål, i stedet for som tidligere udelukkende at vise lydighed over for de intelligenser, der styrer Jorden på det fysiske plan. Evnen til at løfte sig selv ved hjælp af sin individuelle kraft medfører i virkeligheden identifikation med de ædleste livskræfter, for mennesket bliver ét med dem. De får flere beføjelser på Jorden og i forhold til lovmæssighederne i Universet. Og de repræsenterer menneskehedens eneste håb om succes i den store indsats, for mennesket har mulighed for at tage springet væk fra de nuværende holdninger til nye og straks blive en uadskillelig del af den guddommelige kraft, på samme måde som det har været en uadskillelig del af den intellektuelle kraft i den natur, det er en del af.

Esoterikeren er altid forud for sig selv – og forhåbentlig kan man acceptere selvmodsigelsen. Det er mennesker, der står fast på deres holdninger, for de tror på både deres egne og hele menneskehedens medfødte evner til at udvikle sig. De kaldes de ældre brødre eller pionererne. Alle mennesker må foretage det store spring alene og uden hjælp, men det er sandsynligvis en lille støtte at vide, at andre har vandret den samme vej. Det er muligt, at nogle er snublet og er faldet i afgrunden, men de har vist mod, for de har forsøgt at gå vejen. Årsagen til, at det nævnes, at nogle muligvis er snublet, er det faktum, at et menneske, der har bestået prøven, ikke er fuldstændig forandret, før det har opnået den anden og helt nye tilstand. Det er ikke nødvendigt at komme ind på betingelserne på nuværende tidspunkt.

Måske skal det tilføjes, at i den første tilstand, når mennesket træder ind i stilheden, så mister det sin viden om sine venner, om sine nære og kære og om alle, det har haft relation til – og det mister også sine vejledere af syne, og af

de, der gik forud på vejen. Det hører med til forståelsen, fordi ingen går igennem uden smertefulde hjertesuk. Hvis tankesindet på forhånd var i stand til at forstå, at stilheden skal være total, ville byrden sandsynligvis ikke være en forhindring på vejen. Vejlederen, eller den, der er gået forud, kan give støtte og den største sympati, et menneskehjerte kan give. Men når stilheden eller mørket bliver virkelighed, mister man også al viden om vejlederen – man er alene, og vejlederen kan ikke hjælpe. Det skyldes ikke, at vejlederens kraft er forsvundet, men fordi man har påkaldt sin store fjende.

Med ordene "store fjende" menes der mennesket selv. Hvis man har kraft til at stå ansigt til ansigt med sin egen sjæl i mørket og stilheden, så har man overvundet den fysiske og dyriske personlighed, der kun kommer til udtryk via sansningen.

Måske virker oplysningen indviklet, men i virkeligheden er den enkel. Når mennesket har nået et bestemt niveau i sin udvikling, og når civilisationen er på sit højdepunkt, befinder mennesket sig i en dobbeltild. Hvis det blot kunne kræve sin store arv, ville byrden af det mere dyriske liv forsvinde uden vanskeligheder. Men det forsvinder ikke, og derfor blomstrer menneskeheden op, visner og dør igen fra Jordens overflade, uanset hvor smuk blomstringen har været. Det er op til det enkelte menneske, at gøre den store indsats, og nægte at lade sig skræmme af sin egen større natur. Det skal afvise at blive trukket tilbage af sin lavere materielle natur. Ethvert menneske, der gennemfører processen, hører til menneskehedens frelsere.

Det er et menneske, der ikke praler af sin indsats. Måske lever det tilbagetrukket i stilhed, men det er et faktum, at det skaber en forbindelse mellem personligheden og menneskets guddommelige aspekt – mellem det kendte og det ukendte – mellem storbyens larm og Himalayas stilhed. Det er et menneske, der ikke har behov for at være omgivet af andre mennesker for at skabe forbindelse, for i den astrale verden udgør mennesket selv forbindelsen, og det er en realitet, der gør mennesket til en skabning af en anden type end resten af menneskeheden. Allerede så tidligt på sin vej mod større indsigt, at mennesket kun har bestået anden prøve, er fodfæstet blevet mere sikkert, og at det er blevet bevidst om, at det nu er en anerkendt del af en helhed.

Det er en af livets selvmodsigelser, der viser sig så konstant, at den giver inspiration til forfattere. Esoterikere oplever, at de bliver meget mere markante, når de forsøger at leve det liv, de har valgt. Når de trækker sig ind i sig selv og derved stoler mere på sig selv, opdager de, at de gradvis bliver en del af en stor strøm af bestemte tanker og følelser. Når de har bestået den første prøve, der går ud på at overvinde "hjerterets sult" og at afvise at leve for at gøre andre tilfredse, så opdager de, at de er blevet bedre til at give inspirerende kærlighed. Når de trækker sig tilbage fra det ydre liv, kommer livet til dem i en ny form og med en ny betydning. Verden har altid været et sted med mange modsætninger, og når mennesket bliver discipel, opdager det, at livet kan beskrives som en række paradokser. Det er en kendsgerning i naturen, og årsagen er nem at forstå.

Menneskets sjæl "dvæler som en fjern stjerne" – og det gælder også det lavest udviklede menneskes sjæl – mens menneskets bevidsthed fungerer i overensstemmelse med det vibrerende og sanselige livs love. Det er i sig selv nok til at skabe karaktermæssige komplikationer, der giver tilstrækkeligt materiale for en romanforfatter. Ethvert menneske er et mysterium – både for venner og fjender og også for mennesket selv. Menneskenes motiver er ofte ikke nemme at

gennemskue. Man kan ikke undersøge motiverne eller vide, hvorfor et menneske gør et eller andet. Disciplens opgave består i at vække "stjerneaspektet" eller sjælsaspektet i sin bevidsthed, hvor kraften og guddommeligheden ligger sovende og latent. Når bevidstheden vækkes, bliver selvmodsigelserne mere markante end nogensinde, og det samme gælder de paradokser, som det gennemlever. Mennesket skaber naturligvis sit eget liv, og at "*vovestykker er for mennesker med vovemod*", er et klogt ordsprog, der har rødder i virkeligheden og dækker alle menneskelige erfaringer.

Et pres på den guddommelige del af mennesket virker tilbage på den dyriske natur. Når den tavse sjæl vågner, gør den menneskets daglige liv mere målbevidst, mere vitalt, mere virkeligt og mere ansvarligt. For at blive ved de to eksempler, der allerede er nævnt, kan man sige, at esoterikere er mennesker, der har trukket sig ind i deres indre sanktuarie, fordi de har fundet styrke, og straks mærker, at pligten kalder. De fik ikke styrken ved egen hjælp, men fordi de er en del af helheden, og så snart de er sikret mod det omgivende livs vibrationer og kan stå urokkeligt, kalder den ydre verden, så de kan deltage i det nødvendige tjenestearbejde. På samme måde fungerer det andet eksempel med hjertet: Når mennesket ikke længere ønsker at tage, kræves der, at det giver rigeligt.

Lys på Vejen er blevet kaldt en bog med paradokser, og det er rigtigt. Hvad kunne den ellers være, når den fokuserer på disciplenes virkelige og personlige erfaringer?

At udvikle astral syns- og høresans og opnå de erkendelser, man kan få ved at åbne sjælens døre, er så omfattende, at det er en opgave, der kræver mange ofre i mange inkarnationer. Og dog – hvis viljen har opnået sin højeste styrke, kan hele miraklet udføres på ét øjeblik, for på det udviklingsniveau er disciplen ikke længere slave af tiden.

De to første skridt er passive – dvs. at de indebærer tilbagetrækning fra den nuværende tilstand, snarere end fremgang mod en anden. De to næste skridt er aktive, for de indebærer fremskridt mod en anden tilstand.

LYS PÅ VEJEN

KOMMENTARER

III

*NÅR MENNESKET KAN BRUGE STEMMEN
TIL AT TALE I MESTERENS NÆRVÆR ...*

Tale er evnen til at kommunikere, og stemmen lyder for første gang i det øjeblik mennesket træder ind i det fysiske liv. Først skal det forklares, hvorfor reglerne i *Lys på Vejen* har en bestemt rækkefølge. Reglerne blev nummereret for at gøre beskrivelserne af dem og deres relationer mere forståelige. De syv første regler har relation til Kommentarerne I og II. Reglerne fra VIII til XV har relation til beskrivelserne i Kommentar III, som nu skal studeres.

Som sagt, er reglerne beregnet til disciple, for ingen andre kan have interesse i dem, og sandsynligvis vil ingen andre have ulejlighed med at læse videre. De to første regler omfatter hele den del af indsatsen, som nødvendiggør fjernelse af flere aspekter af menneskets natur. Det vil blive uddybet yderligere et andet sted, hvis der er behov for det. Men det forventes, at disciple selv er i stand til at arbejde med personlighedens lavere aspekter uden hjælp, og at de ved egen viljeskraft kan styre deres temperament og følelser. De kan kun kræve hjælp fra en mester, når det er gennemført – eller i hvert fald delvist. Hvis det ikke er tilfældet, vil porten til sjælen være lukket og dens vinduer blive så duggede og formørkede, at ingen viden kan trænge igennem. Her er det ikke hensigten at forklare, hvordan man skal håndtere sin egen sjæl. Det er udelukkende hensigten at give viden til disciplene. Når det ikke er muligt at fortælle det, så alle kan forstå det, skyldes det, at den højere bevidsthed forhindrer det på grund af sine egne uforanderlige love.

De fire regler, som er givet til Vestens disciple, der ønsker at studere dem, er som nævnt skrevet på væggene i forkammeret til logesalen i ethvert arbejdende broderskab eller esoterisk orden eller loge. Og det er muligt at tilføje – forkamre i ethvert levende eller dødt broderskab eller enhver orden, der vil blive skabt engang i fremtiden. Når der tales om et broderskab, en esoterisk orden eller en loge, så menes der ikke et hvilket som helst selskab af belæste og intelligente mennesker, men metafysiske grupper på et højt udviklingsniveau, der befinder sig på udviklingsvejen på vej mod den absolutte Gud eller det absolutte gode. I løbet af udviklingsprocessen opnår disciplene forskellige grader af harmoni, viden og ægte sandhed i forskellige grader, og efterhånden som de erhverver graderne, bliver de en del af det, man groft kan betegne som et lag af menneskehedens bevidsthed.

De møder deres lige – dvs. mennesker, der har samme uselviske karakter, og deres kontakt til dem bliver permanent og fast forankret, fordi den er baseret på vital lighed i karakteregenskaber. Disciple knytter sig til grupperne med løfter, der ikke består af almindelige ord og kontrakter. Det er et af de aspekter, der menes med et broderskab.

Hvis disciplene har klaret de første regler, står de på tærskelen. Og hvis de viljemesigt er tilstrækkeligt målbevidste, får deres evne til at tale dobbelt effekt. For når disciplene går videre i deres udvikling, træder de ind i en tilstand af blomstring, hvor hver blomsterknop gradvis åbner sine kronblade og udstråler sin kraft. Hvis de ønsker at bruge de nye evner, skal de bruge deres dobbelte karakter. De opdager, at de selv har mulighed for at tale i mesterens nærvær – med andre ord har de opnået retten til at komme i kontakt med den mest guddommelige bevidsthedstilstand, som de nu befinder sig i. Men på grund af deres udviklingstrin er de nødt til at handle på to måder på samme tid. Deres stemme kan ikke nå helt op til de guddommelige højder, før de er trængt igennem til de dybder, hvor deres lys ikke kan skinne. De er nødt til at respektere en jernhård lov.

Hvis de kræver at blive neofytter, bliver de øjeblikkeligt udvalgt til at blive tjenestearbejdet. Men deres tjenestearbejde er sublimt set fra de andre deltagers synsvinkel. For mestre er også tjenestearbejdere, der udfører et tjenestearbejde som efterfølgende kræver belønning. En del af mestrenes tjenestearbejde består i, at de lader deres viden inspirere disciplene, der derved får impuls til – som deres første tjenestearbejde – at videregive noget af mestrenes viden til mennesker, der endnu ikke er i stand til at stå der, hvor de står. Det er ikke en tilfældig beslutning, der er truffet af en mester eller vejleder, uanset hvor guddommelige, man kan opfatte dem. Det er en af livslovene, som disciplene nu er begyndt at leve.

Derfor stod der skrevet på den inderste dør til logerne i det gamle egyptiske broderskab: *"Arbejderne er lønnen værd"*.

Skriftstedet *"Bed, så skal der gives jer"*¹¹ lyder for nemt til at være sandt. Men esoteriske set kan disciplene heller ikke bare "spørge", selv om skriftstedet giver indtryk af det. Først skal disciplene have udviklet evnen til at hjælpe andre.

Hvorfor er det sådan? Lyder påstanden alt for dogmatisk?

Er det for dogmatisk at sige, at et menneske skal have et solidt fodfæste, før det kan tage afsæt til et stort spring? Holdningen er den samme. Hvis hjælpen er ydet, hvis arbejdet er gjort, så vil der reelt være et krav – ikke det sædvanlige personlige krav om betaling, men et krav om en enhedsbevidsthed. Det guddommelige giver og forlanger, at disciplene også skal give, før de kan blive ét med det guddommelige.

Disciple vil opdage loven, så snart de forsøger at tale. At kunne tale er en gave, der kun kommer til de disciple, der har kraft og viden. Spiritister kontakter den psykisk-astrale verden, men der findes ikke en troværdig form for tale, medmindre de straks kræver det og fortsætter med at kræve det. Hvis man kun er interesseret i fænomener, der ikke er andet end almindelige eller tilfældige astrale tilstande, så får man ikke kontakt med en direkte tankestrøm eller et formål, for man er til stede og lader sig underholde i det astrale liv på samme måde, som man gjorde i det fysiske liv. Der er ganske vist et par mindre vigtige lektier, som kan læres i det psykisk-astrale liv, ligesom der er mindre vigtige lektier i det fysiske

11 Matthæusevangeliet, 7,7

og intellektuelle liv. Det er lektier, der *skal* læres, for det menneske, der ønsker at blive discipel uden at have lært de grundlæggende og enkle lektioner, vil uundgåeligt komme til at lide under sin uvidenhed. Lektierne er afgørende, og de skal studeres grundigt, og de skal gennemleves igen og igen, sådan at enhver del af menneskets natur er fuldstændig gennemstrømmet af dem.

For at vende tilbage til emnet, så vil et menneske, der gør krav på styrke til at tale, som det kaldes, påkalde den mester, der står i spidsen for strålen med den ønskede viden, med anmodning om vejledning. Stemmen, der påkalder, kastes tilbage af den kraft, som mennesket har henvendt sig til, og det giver genlyd helt ned til uvidenhedens dybe afkroge. På en forvirret og uklar måde opfattes nyheden om, at der findes en viden og en godgørende kraft, der rummer en lærdom, der skal gives til alle, der vil lytte. Ingen disciple kan komme over tærskelen uden at kommunikere nyheden på en eller anden måde.

De bliver chokerede over den ufuldstændige og uforberedte måde, de har videregivet nyheden på, og det er årsagen til, at der opstår et ønske om at gøre det godt, og samtidig opstår ønsket om at hjælpe andre, og dermed kommer kraften. Det er et ægte og dybtfølt ønske, og det giver ingen belønning, ingen ros, ingen personlig påskønnelse eller berømmelse ved at gøre det, og derfor får de evnen til at indfri ønsket.

Historien viser tydeligt – så langt som man er i stand til at gå tilbage – at neofytter hverken kan vinde påskønnelse, berømmelse eller belønning ved at udføre den første opgave. Clairvoyante er altid blevet hånet, og man har ikke troet på deres informationer, men nogle af dem har også haft evnen til at skrive på en intelligent måde, og derfor har eftertiden fået deres oplysninger. De fleste mennesker synes de er meningsløse og fantasifulde, men forfatterne har den fordel, at de taler fra en fjern fortid. De disciple, der påtager sig opgaven, men som reelt håber på, at opnå berømmelse og få succes som vejledere eller apostle, vil mislykkes, allerede før de kommer i gang med opgaven. Det skjulte hykleri forgifter dem selv og de mennesker, de underviser. De tilbeder i al hemmelighed sig selv, og den form for afgudsdyrkelse medfører lidelser og smerte.

De disciple, der har styrken til at passere porten og til at lægge alle forhindringer bag sig, vil – når det guddommelige budskab når dem – glemme sig selv i den nye bevidsthed, der er udviklet. Hvis den ophøjede forbindelse kan vække dem, bliver det guddommelige ønske identisk med deres ønske om at give hellere end at tage, at hjælpe hellere end at skulle hjælpes, at give de sultne mad i stedet for at modtage manna fra Himlen. Deres natur er transformeret, og den egoisme, der styrede deres handlinger i det daglige liv, forlader dem pludseligt.

LYS PÅ VEJEN

KOMMENTARER

I V

*STEMMEN KAN IKKE TALE I MESTERENS NÆRVÆR,
FØR DEN IKKE LÆNGERE KAN SÅRE.*

De mennesker, der kun beskæftiger sig overfladisk med de esoteriske emner (og dem er der mange af) spørger konstant om, hvorfor mestre – hvis de overhovedet findes – ikke træder frem i offentligheden og demonstrerer deres kraft. Når man hører, at de vigtigste af de vise mestre har tilholdssted på den anden side af Himalaya, så ser det umiddelbart ud til at være tilstrækkeligt bevis på, at de simpelthen er "stråmænd". For hvorfor har de ellers gemt sig så langt væk?

Desværre er det naturen, der er årsagen, for det ikke er et personligt valg. Der findes visse steder på Jorden, hvor man ikke kan mærke "civilisationens fremmarch", og hvor dette århundredes feber holdes fra livet. På de begunstige steder er der altid tid, og man har altid mulighed for at beskæftige sig med livets realiteter, for de fortrænges ikke af et kaotisk, pengebegærligt, fornøjelsessygt og oplevelsesfokuseret samfund. Så længe der lever mestre på Jorden, vil der findes isolerede områder, hvor de kan leve i afsondrethed. Det er en kendsgerning i naturen, som kun er et ydre udtryk for en dyb sandhed på højere bevidsthedsplaner.

Neofyttens krav bliver ikke hørt, før stemmen, der stiller kravet, har mistet kraften til at såre. Årsagen er, at det astrale liv¹² leves på et eksistensplan, hvor der findes regler ligesom i det fysiske liv. Der findes naturligvis også et center med en periferi ligesom på det fysiske plan. Nær ved livets centrale hjerte på et hvilket som helst plan findes der viden og fuldkommen orden – men cirklens yderste periferi er uklar og tåget på grund af kaos. Livet, uanset typen, har mere eller mindre lighed med en filosofisk skole. Der er altid tilhængere af viden, som glemmer at leve deres eget liv i søgen efter viden, og der findes også altid en useriøs og overfladisk hob, som kommer og går. Om den type mennesker sagde Epictetus, at det er lige så let at lære dem filosofi som at spise fløde med en gaffel. Den samme tilstand findes i livet på det højeste underplan på astralplanet, og mestrene opholder sig på endnu dybere planer i endnu større tilbagetrækkethed.

12 Naturligvis ved enhver esoteriker, der har læst Eliphas Levi og andre forfattere, at astralplanet består af ubalancerede kræfter, der gennemtrænger planet og skaber en forvirret tilstand. Men på det øverste underplan af astralplanet er det visdomskræfter, der gennemtrænger og skaber en ordnet og fredelig tilstand.

Deres fristed er så sikkert og så beskyttet, at ingen disharmoniske lyde kan nå mestrenes ører. Hvorfor er det nødvendigt, spørges der omgående, hvis mestrene er skabninger med så stor kraft, som de mennesker, der tror på dem og deres eksistens, påstår? Svaret er indlysende, for mestrene tjener menneskeheden og identificerer sig med hele verden. De er parate til at give stedfortrædende offer til enhver tid – men ved at leve for menneskeheden, ikke ved at dø for den. Hvorfor vil de ikke dø for den? Fordi de er en del af den universelle helhed, og de er en af de vigtigste dele af den, og fordi de lever i overensstemmelse med universelle love, som de ikke ønsker at bryde. Deres liv er ikke deres eget, for de tilhører de kræfter, der arbejder gennem dem. De er blomsten af menneskeheden – blomsten, der indeholder de guddommelige frø. De er alle en del af den universelle naturs skatte, der vogtes over og beskyttes for at frøet kan spire og vokse.

Det er kun i bestemte perioder i verdenshistorien, at de får tilladelse til at være fysisk til stede i menneskeheden. Men for de mennesker, der skiller sig ud fra flokken, er de altid til stede. Og for de disciple, der har styrke nok til at overvinde lasterne i deres personlige natur, sådan som det er beskrevet i de fire regler, er de bevidst til stede, lette at genkende og parate til at respondere.

Hvis man ønsker at få sjælkontakt, medfører det nedbrydning af nogle egenskaber, som de fleste mennesker ikke kun betragter som umulige at nedbryde, men også som uundværlige. "Evnen til at såre" er f.eks. i høj grad en evne, som mange mennesker sætter pris på – ikke kun hos sig selv, men også hos andre. Instinktet til selvforsvar og selvopholdelsesdrift spiller en rolle i overbevisningen. Det er tanken om, at man har ret eller rettigheder, enten som borger, eller som menneske, eller som individ. Det er den behagelige bevidsthed om selvrespekt og moral. Det er hårde ord for mange mennesker, men de er sande. De ord, der skrives her, er taget fra skrifter i Det Store Broderskabs loge, der engang var en hemmelig orden i Egypten. De regler, der stod skrevet i logens forkommer, er identiske med de ord, der i nutiden ses i forkammeret i de esoteriske skoler.

Ned gennem tiderne har de vise altid levet fjernt fra masserne. Selv om et midlertidigt formål eller en særlig opgave har fået nogle af dem til at begive sig ud i mængden af det myldrende liv, bevarer de deres afstand og sikkerhed endda bedre end nogensinde. Det er en del af mestrenes arveret og en del af deres privilegium, men det indebærer også, at de på ingen måde kan vende livet ryggen. I verdens forskellige storbyer bor der af og til en mester et stykke tid, eller mesteren er måske kun på gennemrejse. Men alle har lejlighedsvis fået hjælp af disse mestres kræfter og tilstedeværelse. I mange storbyer findes der mennesker med meget højt udviklingsniveau. De er kun kendt som mystikere af de mennesker, der har evnen til at genkende dem – dvs. den evne, man opnår, når man har overvundet personligheden. Ellers ville de ikke være i stand til at være til stede i den mentale og psykiske atmosfære, der skabes af en storbys forvirring og uro. Hvis de ikke er beskyttet og sikre, vil deres egen vækst blive begrænset og deres opgave skadet.

En neofyt kan uden at vide det møde en mester i et fysisk legeme. Eller bo i samme hus og alligevel være ude af stand til at genkende ham – og uden at være i stand til at påkalde ham. Selv de tætteste relationer eller daglig kontakt kan ophæve de urokkelige love, der sikrer mesterens indre afstand. Ingen stemme kan trænge ind til hans indre høreelse, før den er blevet en guddommelig stemme – dvs. en stemme, der ikke runger af personlighedens råb. Henvendelser, der hører til de lavere niveauer, ville være lige så unyttige og spild af energi, som hvis en professor i filologi¹³ skulle

13 Litteratur- og sprogvidenskab.

lære børn alfabetet. Så længe et menneske ikke er blevet en discipel i både hjerte og ånd, eksisterer det ikke for de lærere, der underviser disciple. Og mennesket kan kun blive discipel på én måde – og det er ved at overgive sin personlighed til menneskehedens tjeneste.

Hvis mennesket skal miste magten til at såre, skal det nå et punkt i sin udvikling, hvor det kun ser sig selv som en del af den større levende helhed – som et sandskorn, der skylles frem og tilbage af havets bølger. Det siges, at hvert eneste sandskorn bliver skyllet op fra havets bund til stranden, hvor det ligger et øjeblik i sollyset. Det samme gælder mennesket. Det drives frem og tilbage af store kræfter, men ethvert menneske oplever, at blive oplyst af Solens stråler.

Når et menneske bliver i stand til at betragte sin egen tilværelse som en del af en helhed på den måde, vil det ikke længere stræbe efter egoistiske mål. Det svarer til at opgive de personlige rettigheder. Gennemsnitsmennesket forventer ikke, at alle skal have de samme goder, men kæmper for at få det bedre end de andre inden for sine egne interesseområder. Det forventer disciple ikke. Selv om de endda var slaver ligesom Epictetus, så taler de ikke om det. De ved, at livets hjul ustandselt drejer. Det har Burne-Jones¹⁴ vist i sit fantastiske billede – *The Wheel of Fortune* – hvor rige og fattige, store og små, alle sammen er bundet til samme hjul, og derfor oplever alle et lykkelige øjeblik, når hjulet løfter dem til toppen. Kongen får magt og mister magt, digteren bliver hædret og glemt, slaven oplever glæde, men kasseres igen. Efterhånden som hjulet drejer, vil alle komme til at opleve nedtur. Disciple ved, at sådan fungerer livshjulet, og fordi det er deres pligt at få det bedst mulige ud af den aktuelle tilstand, beklager de sig ikke, men de begejstres heller ikke – og de beklager sig naturligvis heller ikke over andres medgang. Disciplene ved, at alle uden undtagelse er ved at lære en lektie. De trækker på smilebåndet, når de iagttager reformatoren, der med vold og magt forsøger ændre de forhold, som er udtryk for kræfter, der stammer fra menneskelig natur. Det svarer til at forsøge at standse udviklingen, og derfor er det spild af tid og energi.

Når mennesket forstår det, vil det opgive enhver form for indbildte, individuelle rettigheder. Det vil fjerne en tendens, der er fælles for alle.

Når disciple fuldt ud har erkendt, at alene tanken om, at man har individuelle rettigheder, er en giftig egenskab i personligheden – at det er personlighedens hvæsende slange, der med sine bid forgifter både sit eget liv og livet i omgivelserne – når disciple erkender det, er de parate til at deltage i en årlig ceremoni, der er åbent for alle neofytter, der er forberedt til dette niveau. Alle forsvars- og angrebsvåben er lagt væk – dvs. alle våben, der styres af tankesindet, hjertet, hjernen og ånden. Aldrig mere vil disciplene betragte andre mennesker som personer, der kan kritiseres og fordømmes. Aldrig mere vil de hæve stemmen til selvforsvar eller undskyldning. Fra ceremonien vender de tilbage til verden lige så hjælpeløse og ubeskyttede som nyfødte børn. For det er, hvad de i virkeligheden er. De er ved at blive født på ny, for de er på vej ind på et højere bevidsthedsplan, der er som et luftigt og lyst højland, og herfra kan de på intelligent måde iagttage verden med ny indsigt.

Når disciplene har fjernet oplevelsen af at have individuelle rettigheder, skal de også have fjernet følelsen af selvrespekt og af at være privilegeret. Det lyder måske som

14 Sir Edward Coley Burne-Jones (1833-1898) var britisk maler og designer, der var tæt knyttet til prærafaelitterne – er en kunstretning i England, der opstod i midten af 19. årh. med den italienske prærafaeliske malerkunst som forbillede. Burne-Jones malede bl.a. det omtalte maleri: *The Wheel of Fortune*.

en ubehagelig lektie, men alle esoterikere ved, at det ikke kun er en læresætning – det er en kendsgerning. Hvis man tror, at man er mere hellig end andre, hvis man føler den mindste stolthed over at have overvundet laster og fejltrin, og hvis man mener, at man er klogere, mere vís og højere udviklet end andre mennesker, vil man ikke være i stand til at opnå discipelskab. Et menneske skal blive som et lille barn, før det kan komme ind i Himmeriget.

Moral og visdom er ophøjede egenskaber. Men hvis de skaber stolthed og tanker om af at være adskilt fra menneskeheden, så er de ikke andet end en giftslange, der igen viser sig i en finere udgave. Den kan til enhver tid tage en grovere form og bide lige så dybt, som når den inspirerer en morder til at dræbe pga. had eller for vindings skyld – eller når en politiker ofrer befolkningens interesser for sin egen eller sit partis interesser.

Når man ikke længere har tendens til at såre, betyder det, at man ikke alene har jaget slangen væk, for man har dræbt den. Hvis man kun har bedøvet den og lullet den i søvn, så vågner den igen, og disciplen vil igen bruge sin viden og kraft til egoistiske formål. Det gør dem til elever af mestrene i sort magi, for den destruktive vej er meget bred og nemt at vandre – den kan man finde med bind for øjnene. At det er den destruktive vej, er indlysende, for når et menneske begynder at leve for sin egen vindings skyld, indsnævrer det gradvis sin horisont, indtil den selvcentrede kurs til sidst har indsnævret verdensbilledet, så det svarer til et knappenålshoved. Fænomenet kender alle fra det daglige liv. Et menneske, der udvikler egoisme, isolerer sig og bliver gradvis mindre interessant og mindre behageligt. Det er et ubehageligt syn, for alle viger tilbage fra en stor egoist, på samme måde som fra et rovdyr. Og på de indre eksistensplaner er situationen langt værre, for her er både evner og viden langt større og har langt større rækkevidde, for de rækker langt ind i kommende inkarnationer.

Derfor er rådet, stop op og tænk det igennem, når du står på tærskelen. Hvis neofytterne ønsker at fortsætte uden at være fuldkommen rensede, vil de ikke kunne trænge ind i mesterens bevidsthedsfelt, og de risikerer at vække frygtelige kræfter, der hører til den sorte side af menneskets natur.

LYS PÅ VEJEN

KOMMENTARER

V

*SJÆLEN MÅ VASKE SINE FØDDER I HJERTETS BLOD,
FØR DEN KAN STÅ I NÆRHEDEN AF MESTEREN*

Når ordet "sjæl" benyttes her, betyder det sjælens på sit eget plan (kausalplanet) eller "den udstrålende ånd".

"At være i stand til at stå" vil sige *"at have tillid"*, og at have tillid betyder, at disciplene er sikre på sig selv, at de har lagt deres følelser, deres personlighed og endog deres menneskelighed bag sig. Det betyder, at de ikke længere føler frygt og smerte. Deres bevidsthed er fokuseret på det guddommelige liv, der symbolsk kommer til udtryk ved ordet "mestrene". De ser, hører, taler og bruger udelukkende kraft for den guddommelige stråle, som deres højeste sans er kommet i kontakt med. På dette udviklingsniveau er de frygtløse, fri for lidelse, ængstelse og modløshed. Deres sjæl er fast forankret. De forhæler ikke processen, for de viger ikke tilbage, når de udsættes for den fulde styrke fra flammen fra det guddommelige lys, der gennemstrømmer hele deres natur. Derfor kan de nu kræve deres retmæssige arv og forlange forening med menneskenes vejledere, for de indånder den samme luft, som mestrene.

Men for at det på nogen måde kan blive en realitet for disciplene, skal sjælens "fødder vaskes i hjertets blod".

Det offer – eller overgivelsen – af menneskets hjerte og dets følelser, er den første af de regler, der kræver, at man *"opnår en balance, som ikke kan rystes af personlige følelser"*. Den samme sindslige vægt opnår den stoiske filosof, ved at træde til side for at se upersonligt på sine egne lidelser, på samme måde som man ser på andres lidelser.

Ligesom "tårer" i den esoteriske lære er udtryk for sjælelige reaktioner og ikke fysiske, er "blod" heller ikke en betegnelse for fysisk blod, men det vigtige, skabende princip i menneskets natur, der tvinger det ind i menneskelivet for at erfare lidelse og nydelse, glæde og sorg. Når mennesket lader blodet strømme ud fra hjertet, står det foran mestrene som ren ånd, der ikke længere ønsker at inkarnere for at forædle følelser og tanker og for at få erfaringer. Gennem lange tidsaldre kan en lang række inkarnationer i det grove stof måske endnu en gang blive menneskets skæbne, men det grundlæggende begær efter inkarnation er forsvundet. Hvis mennesket ønsker at inkarnere i et fysisk legeme, er det for at

gennemføre en guddommelig opgave. Det er ønsket om at udføre opgaver for mestrene og ikke af nogen anden grund.

Det ønsker hverken glæde eller smerte. Det beder ikke om en Himmel og frygter intet Helvede. Det har påtaget sig at videreføre en stor arv, der ikke er en kompensation for det, som det har opgivet, for det er en tilstand, der udsletter alle erindringer om det. Det lever ikke længere *i* verden, men *for* verden. Menneskets synskreds er blevet udvidet til at omfatte hele Universet.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk